

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

9. Ὁδὸς Πατησίων ἀριθ. 9.

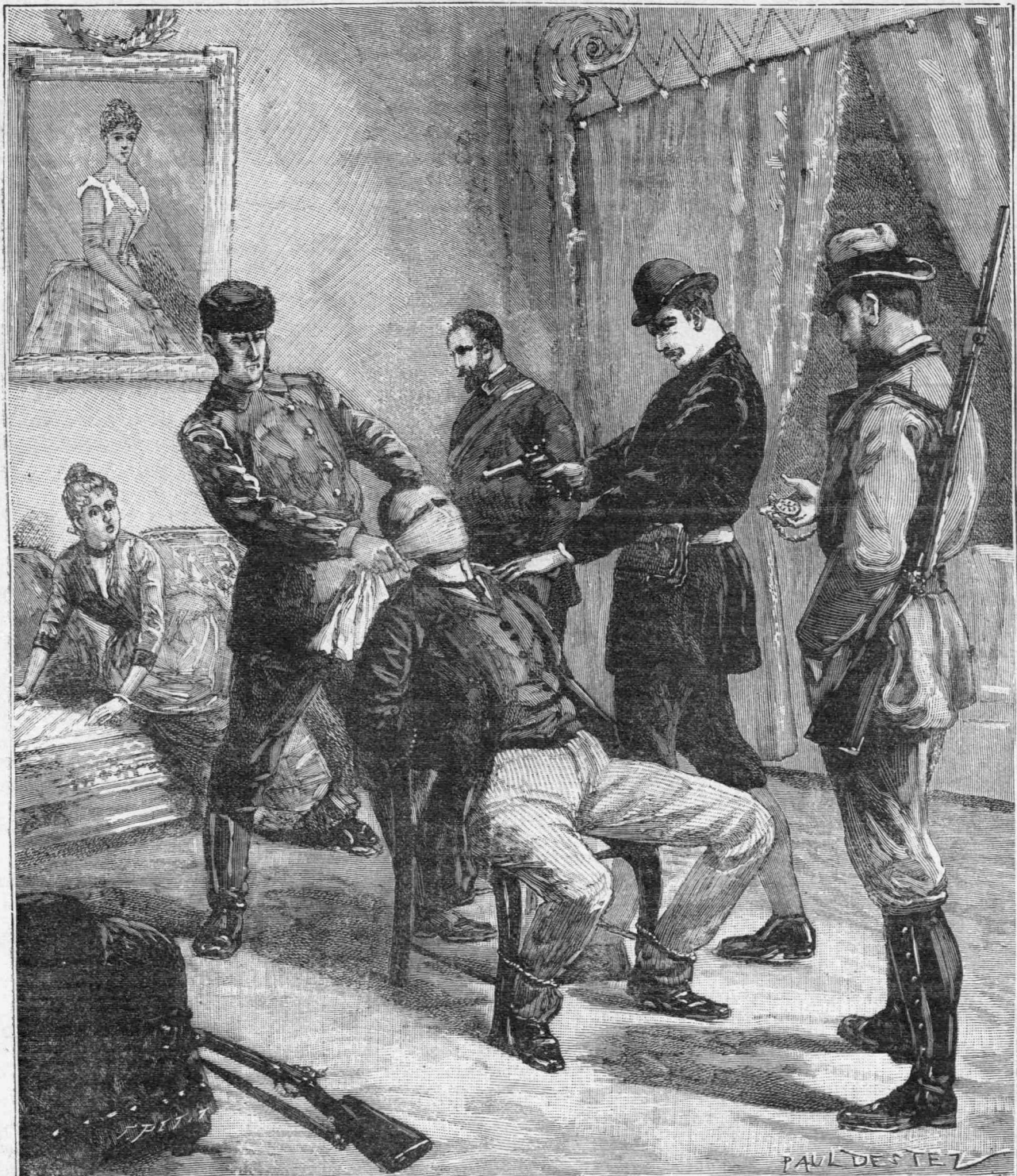
Δι' ἀνδρομαί ἀποστέλλονται ἀπ' εὐ-
θείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμευ,
χερτονομισμάτων, χρυσοῦ κ τ.λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Καρλόου Μερουβέλ : ΟΙ ΤΡΕΜΟΡ, μυθιστορία μετὰ εἰκόνων, μετὰ-
φρασίς *Κ, (συνέχεια).—Ἰωάννου Βαλέρα : — ΠΕΠΙΤΑ ΧΙΜΕΝΕΣ,
ἰσπανικὸν μυθιστόρημα κατὰ μετὰφρασιν Ἀγγ. Φραβασίλη, (συνέχεια).—
Α. Γ. Κωροσταρτινίδου : ΔΙΑ ΤΡΙΑ ΡΟΥΒΛΙΑ, διήγημα, (τέλος).

**ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
προκληρωτικά**

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσᾷ 15.
Ἐν Ῥωσίᾳ ρούβλια 6.

Ὁ Ἰωάννης ἔφραξε τὸ στόμα τοῦ μαρτυροῦ (Κεφάλαιον ΙΖ').

ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΒΕΛ

ΟΙ ΤΡΕΜΟΡ

ΣΟΛΑΝΖΗ ΦΑΡΖΕΑΣ

[Συνέχεια]

ΙΒ'

Τὴν παρελθοῦσαν νύκτα, Σίμων ὁ νυκτοβάτης εἶχε τὸ προκίσθημα ὅτι ἤθελον λάβει χώραν παράδοξα συμβεβηκότα.

Τὰ ὄψα αὐτοῦ ἐβόμβουον πυρετὸς τὸν κατέλαβε καὶ ἐτάρασσε τὰ μέλη αὐτοῦ.

Τὴν παραμονὴν πρὸς τὸ ἐσπέρας ὁ Λαβριζὲ ὁ κυναγωγὸς, σταλείς πρὸς τὸ μέρος τοῦ Λουζῦ, τὸν εἶχε συναντήσει παρὰ πτωχῶ τινι ὑλοτόμῳ, μεθ' οὗ ἀνελάμβανε δυνάμεις τρώγων.

Ὁ Λαβριζὲ τὸν ἐπληροφόρησε περὶ τῶν διατρεχόντων.

Δὲν ἐγνώριζον ἀκριβῶς τί ἐζήτησαν οἱ Γερμανοὶ, ἀλλ' ἔστειλλον πανταχόθεν προσκόπους, πρὸ πάντων ἀνερχόμενοι πρὸς τὸ Σεβάν.

Ὁ τόπος ἦτο περίτρομος.

Ὁμίλου περι στρατιωτικοῦ σώματος προσφάτως ἀφίχθεντος, ὅπερ συνεσωρεύετο πρὸς τὸ μέρος τοῦ Ὠτέν.

Ὁ Σίμων ἔκλεισε τὸν ἓνα ὀφθαλμὸν παρατηρῶν τὸν ὑλοτόμον.

Οἱ ξένοι ἐκεῖνοι, οἱ παραβιάζοντες τὸ ἔδαφος αὐτῶν, ἠ΄ ἀφινον ἐκεῖ τὰ ὄστᾶ των.

Τὴν ἑνδεκάτην, ἀφίχθη ἡ Ἀμώνη καὶ εὔρεν αὐτὸν κοιμώμενον ἐν τινι προστεγάσματι, ἐστηριγμένῳ ἐπὶ τοῦ τοίχου τῆς καλύβης τοῦ ξενίζοντος αὐτὸν, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἦσαν ἐσωρευμέναι ἐρίκαι καὶ μέγα δέμα χόρτου ξηροῦ.

Ἐπανήρχετο ἐκ τοῦ χωρίου καὶ τοῦ Ἐλάφων-Περάματος.

— Ἐρεῖς, τῷ εἶπε, πρέπει ν' ἀφίσης νὰ περάσῃς οἱ ἄλλοι, ἂν ἔρθουν αὖριο.

Ὁ Σίμων ἐγόγγυσε.

— Μεγάλε Θεέ! εἶπε, καὶ γιατί;

— Ὁ μπάμπι-Σαδουίνος, μοῦ τὸ εἶπε κρυφὰ 'ς τ' αὐτί.

— Φοβοῦνται;

— Ὁχι, τοὺς ἔστησαν μιὰ παγίδα· ὅσοι μ'ποῦν 'ς τὸ Σεβάν δὲν θὰ ἔγούν πειρά.

Ὁ λαθροθήρας ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν.

Ἡ διαταγὴ τῷ ἐφαινότο αὐστηρά· ἐνεπιστεύετο πλειότερον τὰς σφαῖρας αὐτοῦ, παρὰ τὰς ἐφευρέσεις τῶν λατόμων καὶ τῶν ἐργατῶν τοῦ χωρίου.

Ἐν τούτοις, ὅταν ἡ Ἀμώνη τὸν ἐπληροφόρησεν, ὅτι καὶ οἱ Σουβραὶ ἐνεείχοντο εἰς τὴν συνωμοσίαν, ὑπετάγη μετὰ θλίψεως.

— Ὅπως θέλῃς, εἶπεν εἰς τὴν σύζυγόν του. Ἀλλὰ θὰ πάγω· θέλω νὰ τοὺς ἰδῶ καὶ νὰ τοὺς ἀκολουθήσω εἰς τὸ δάσος· σὰν σκύλος.

Πρὸ τῆς ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου ἠγέρθη.

Διὰ πρώτην τότε φοράν ἡ Ἀμώνη τὸν ἤκουσε ψιθυρίζοντα προσευχὴν εἰς γωνίαν τινὰ τῆς καλύβης.

Προσποιουμένη ὅτι ἐκοιμάτο ἤκουε τὴν προσευχὴν ἐκείνην.

Ὁ λαθροθήρας παρεκάλει τὸν Θεὸν νὰ τὸν συγχωρήσῃ διὰ τὸν θάνατον τοῦ φύλακος.

Ὅταν ἐπέρανε τὴν προσευχὴν του, ἡ Ἀμώνη προσεποιήθη ὅτι ἐξύπνα κατὰ τὴν στιγμήν ἐκείνην.

— Ἐλα ἔδω, τῇ εἶπεν, ἔχω ἓνα προκίσθημα, ὅτι ἡ ἡμέρα αὐτὴ θὰ πάῃ κακὰ.

Ἐβάδισαν ἐπὶ μικρὸν εἰς τὰ σκότη.

Ὅταν ἡ ροδοδάκτυλος ἠὼς ἐφάνη, εἶχον φθάσει εἰς τῶν δασῶν τὰ ἄκρα, ἐπὶ παιδίδος, ἣν ἀποκαλοῦσι «Τόπον ἐνέδρας».

Ὁ Σίμων ἀνίχνευε τὰ βήματα τὰ κεχαραγμένα ἐπὶ τῆς γῆς.

— Τίποτε εἶπε, καὶ ὡς τόσον ἀπὸ ἔδω ἔπρεπε νὰ περάσῃ.

Ἡ Ἀμώνη τὸν εἶχεν ἀφίση πρὸ εἴκοσι λεπτῶν, ὅπως ἀνέυρη ἀπωτέρω τὰ ἴχνη τῶν ἵππων, ὅτε ἐκεῖνος ἤνορθώθη.

Κραυγὴ ὀρνέου μακρόθεν ἀκουσθεῖσα, ἀλλὰ παρατεταμένη, παραπονετικὴ, πρόσέβαλε τὰ ὄψα του, τόσῳ δὲ φυσικῇ ἦτο, ὥστε ἤγειρε τὴν κεφαλὴν, ὅπως ἰδῆ ἄνωθεν αὐτοῦ πλανώμενον γύπα, μὲ τὰς πτέρυγας τεταμένας.

Οὐδὲν εἶδεν, ἀλλ' ἡ κραυγὴ ἐπανελήφθη.

Ὁ Σίμων ἔτυψε τὸ μέτωπον αὐτοῦ:

— Εἶναι ἐκείνη, ἐσκέφθη, καὶ εἶμαι τρελλός!

Ἡ Ἀμώνη τὸν εἰδοποιεῖ, ὅτι κίνδυνος ἐπέκειτο.

Ἐξ ἐνστικτοῦ διηυθύνθη πρὸς τὸ δάσος.

Καὶ ἐνῶ ἴστατο κεκρυμμένος παρὰ τινὶ θάμνῳ, δύο σικαὶ διεγράφησαν.

— Ἰδοὺ τοὺς, εἶπε, θωπεύων τὸ ὄπλον του.

Ἦσαν δύο οὐλάνοι.

Προὔχουρον μετὰ προφυλάξεως, μὲ ὄμμα ἀγωνιῶδες, ἱστάμενοι κατὰ πᾶν λεπτὸν καὶ ἐξετάζοντες τὰ ἄκρα τῶν δασῶν, μὴ ἀνακαλύψωσιν ἴχνη ποδῶν.

Καὶ αὐτοὶ οἱ ἵπποι ἐφαινότο ἀνήσυχοι.

Ἐπλησίασαν βραδέως καὶ ἔρριψαν τὸ βλέμμα πρὸς τὸ μέρος, ἐν ᾧ ὁ Σίμων εὐρίσκετο.

Ὁ σιδηρουργὸς ἐσκόπευσεν ἕτοιμος νὰ πυροβολήσῃ.

Ἡ καρδιά του ἔπαλλε σφοδρῶς οὐχὶ ὅμως ἐκ φόβου, ἀλλ' ἐξ εὐχαριστήσεως ὡς ἄλλοτε.

Ἐκεῖνοι δὲ τὸν διέκρινον μετὰ τῶν θάμνων, ἐνθα ἐκρύπτετο καὶ ἐπανελάθον τὸν δρόμον των.

Ὁ εἰς τῶν οὐλάνων θέσας τοὺς δύο τῶν δακτύλων του εἰς τὸ στόμα, ἐσύριξε ξηρὰ καὶ δυνατὰ, ὡς εἰ ὁ ἦχος ἐξήρχετο ἐκ μεταλλίνου ὀργάνου.

Πάραυτα δαδεκὰς προσκόπων ἀνεφάνη ἐκ φάραγγος τινός, ἐνθα ἐκρύπτετο καὶ ἠνώθη πρὸς τοὺς ἄλλους.

Ἡ κραυγὴ τοῦ γυπὸς προσέβαλε καὶ πάλιν τὰ ὄψα τοῦ σιδηρουργοῦ, ἀλλ' ἦδη πλησιέστερον.

Οἱ οὐλάνοι ἠρεύων πανταχόθεν τὸ δάσος.

Ἡ Ἀμώνη ἐν τούτοις ἀνεῦρε τὸν Σίμωνα κεκλιμένον ἐπὶ τὰ χεῖλη τῆς τάφρου, μὲ τὸ ὄπλον ἀνὰ χεῖρας, ἀλλὰ δυσηρησθημένον.

— Σὲ ἤκουσα, τῇ εἶπεν, ἀλλὰ ποῖός 'ξέρε; ἴσως θὰ μετανοοῦσαν νὰ ῥθούν ἂν τοὺς δεχόμεστε ἀσχῆμα, ἀλλὰ ἡ περιστάσις ἐχάθη.

— Ἀφοῦ τοὺς θέλουν ἐκεῖ κάτω; τί σὲ μέλλει;

— Ἐκεῖνοι κατασκοπεύουν τὸ δρόμο· ἔπειτα 'ξέρω γὼ τί κάνουν αὐτοὶ; ἐγὼ ἓνα μονάχα 'ξέρω, ὅτι στέκονται 'στὰ ποδάριά των καὶ ὅτι τρέχουν, ἐνῶ τοὺς κρατοῦσα 'στὸ τουφέκι μου.

Ἰδέα τις τῷ ἐπῆλθεν.

— Ὁ δρόμος στρίβει, εἶπεν, εἰς τὴν κοιλάδα κατὰ τὸ δρόμο τῆς Σόρας· θὰ τοὺς ἰδοῦμε ἀπὸ μακρὰ. Πᾶμ' ἐκεῖ.

Διήνυσαν τρεῖς λεύγας ἐν τῷ δάσει κρυπτόμενοι ὑπὸ τὰ νεοθαλῆ δένδρα.

Ὅταν παρέκαμπτον, διέκρινον μακρόθεν, τοὺς ἱππεῖς βαίνοντας βραδέως.

Περὶ τὴν δεκάτην εὐρίσκοντο ἐπὶ λόφου, ἐξ οὗ ἐφαινότο ὁλόκληρος ἡ μεγάλη ἔκτασις τοῦ ἀγρίου καὶ κατηφοῦς ἐκεῖνου τόπου.

Ἡ ὁδὸς διασχίζει τὸ μέρος ἐκεῖνο ἐλικοειδῶς προχωροῦσα πρὸς τὰ ἔνδον.

Ὁ Σίμων ἐξήγαγε τοῦ σακκιδίου του τεμάχιον ἄρτου καὶ ἐμερίσατο αὐτὸ μετὰ τῆς Ἀμώνης· εἶτα ριφθεὶς ἐπὶ τοῦ ἐδάφους ἠκροάσθη.

— Ἐρχονται, εἶπεν.

Ἐπόκωφος θόρυβος τροχῶν, λίαν ἀπομακρυσμένος, ἤκούετο.

Ταχέως ὁ θόρυβος κατέστη μᾶλλον εὐδιάκριτος, καὶ εἰς τινα στροφὴν, πλεόν των τριῶν χιλιόμετρων μακρὰν, ἡ ὁδὸς ἐφάνη μελανὴ ἐκ μυρμικίας, ἥτις προὔχρει μετὰ ρυθμικοῦ βήματος.

Ἡ ὁδὸς ἦτο στενὴ καὶ ἡ διάβασις διήρκεσεν ἐπὶ πολὺ.

Οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ λαθροθήρα ἤστραψαν.

Τὴν φοράν ταύτην ἦτο ὁ ἐχθρός, ἀλλ' ἰσχυρός καὶ συσωματωμένος, ἦτο πλῆθος ἔνοπλον, στρατὸς νικητῆς, ὅστις κατεπάτει τὸ ἔδαφος τοῦ ἠττηθέντος ἀντιπάλου, ὃν ἐποδοπάτει καὶ κατεκερμάτιζεν.

Ὁ Σίμων ἔθεσεν ἐπ' ὄμου τὸ ἀχρηστον ὄπλον του.

— Βλέπεις, εἶπε ἀποτεθαρμμένος, ἔτσι τὸ 'θέλεις' τώρα εἶναι πολλοί.

Ὁ κινούμενος ἐκεῖνος ὄγκος ἠπλοῦτο ἐπὶ τῆς ὁδοῦ, διαρκῆς ὡς τὸ ἤρεμον ρεῦμα ὕδατος.

Πολλάκις ἐξηφανίζετο ἐν ταῖς καμπαῖς τῆς ὁδοῦ, ὅπως ἀναφανῆ πλησιέστερον τοῦ λόφου, ἐνθε εὐρίσκοντο οἱ Σίμωνες.

Ὅτε διήλθε κάτωθεν τοῦ σιδηρουργείου, οὗτος ἐξηπλώθη κατὰ γῆς μὲ ὄμμα σπινθηρίζων.

Ἐν τῷ κέντρῳ τοῦ στρατοῦ, ὄχημα τετρατρόχον προέβαινε φυλαττόμενον ὑπὸ διπλῆς σειρᾶς θωρακοφόρων.

Ἐπὶ κεφαλῆς καὶ ὡς ὀπισθοφυλακὴ ἦσαν οἱ δραγόνοι καὶ οἱ οὐλάνοι.

Ἐν ταῖς τάξεσι τοῦ στρατοῦ οὔτε λέξις ἤκούετο.

Θὰ ἔλεγέ τις ὅτι ἦτο στρατὸς κωφα-
λάων.

Ὁ λαθροθήρας ἔτριζε τοὺς ὀδόντας.

Οἱ στρατιῶται τοῦ πεζικοῦ ἐβάδιζον
μὲ βῆμα ἐξηνητημένον ἐκ τοῦ κόπου.

Πόσον ὠραῖα θὰ τοὺς ἐκτύπα, τὰ δὲ
σφαιριδιὰ του θὰ ἐνήργουν θαυμασίως.

Ἡ Σιμώνη ἐμάντευσε τὴν σκέψιν του.

— Μὴ τοὺς κτυπήσης! τῷ εἶπεν. Εἰ-
χες δίκη προὐλόγου... Εἶναι πολλοί.

— Πολλοί; ἔλα δά! εἶπε μετὰ κατα-
φρονήσεως, ἡμουνα δειλός. Τὸ δάσος εἶ-
ναι μεγάλο! καὶ θὰ ἔβλεπαν. Ἀλλὰ πές
μου, ἀλήθεια, τί ἀνακατεύονται οἱ Σου-
βραὶ ἔς αὐτὴ τὴ δουλειά;

— Δὲν ἔξέρω.

— Ἀλλ' ἐγὼ θέλω νὰ μάθω, ἐπρό-
σθεσεν ἐκεῖνος μετὰ λύσεως ὅσο εἶναι
μέσα ἔς τὸ δάσος ἔχουμε πάντοτε τὸν
καιρό ἄς τοὺς ἀκολουθήσωμε.

— Ἦ τὸ Σεβάν;

— Βέβαια! ἀφοῦ πᾶν' ἐκεῖ.

— Ἄν' μπουρούσαμε νὰ φθάσουμε πρῶτα
ἀπ' αὐτούς, εἶπεν ἡ Ἀμώνη σκεπτομένη
τὴν Σολάνζην.

— Αἴ λοιπόν! ἄς πάμε.

Διήλθον δι' ἀτραπῶν, οὗς οἱ ἵπποι ἦτο
ἀδύνατον νὰ διέλθωσι, καὶ ἐβάδισαν κατ'
εὐθεῖαν πρὸς τὸ χωρίον των. Μετὰ δύο
δὲ λευγῶν ταχυπορεῖαν ἐσταμάτησαν δύο
βήματα μακρὰν τοῦ σιδηρουργείου των.

Τὸ χωρίον ἐφάνετο σιωπηλόν.

Ἡ Ἀμώνη ἐγκατέλιπε τὸν σιδηρουρ-
γὸν λέγουσα :

— Νὰ ἦσαι φρόνιμος.

— Μὴ φοβᾶσαι καὶ πρόσχε σύ.

— Ἔχω δουλειὰ ἔσθ' ὀν πύργου γιὰ τὴ
Σολάνζην. Ἀλλὰ φοβοῦμαι νὰ σ' ἀφήσω.

— Μὴ σὲ μέλλει.

Ἡ Ἀμώνη τὸν ἠσπάσθη.

— Σ' ἀγαπῶ, Σίμων, τῷ εἶπε, διότι
εἶσαι γενναῖος.

Ὁ πεταλωτής ἐκίνησε τοὺς ὄμους.

— Ὅπως εἶναι ὄλοι; ἀπήνητησεν.

Ἡπατάτο! ἂν ὄλοι ὠμοῖάζον αὐτῷ ἢ
Γαλλία οὐδὲν ἤθελεν ἀπωλέσει.

ΙΓ'

Οἱ ὑπηρέται δὲν ἔλαβον καιρὸν νὰ εἰ-
δοποιήσωσι τὸν κύριόν των.

Ἐν रिπη ὀφθαλμοῦ οἱ νεοεθόντες κα-
τέλαβον τὸν κῆπον, τὰ παραρτήματα
καὶ τὴν οἰκίαν.

Ὁ ταχυδρόμος καὶ οἱ ἵπποι του περιω-
ρίσθησαν εἰς τοὺς σταύλους. Ὁ Βροδὲν
ἦτο εἰς τὸ ἵπποστάσιον, οἱ δύο ἢ τρεῖς
ὕπηρέται ἔμεινον εἰς τὸν πρόδομον.

Οἱ ὄχληροὶ ἐκεῖνοι ξένοι δὲν ἔχον
τὸν καιρὸν των.

Δὲν ἠδύνατό τις νὰ παραγωνώσῃ τὴν
καταγωγὴν των.

Οἱ ἐρυθροὶ πάγωνές των, ἡ μορφή των
καὶ τὸ ὑψηλὸν αὐτῶν ἀνάστημα ἐπρόδιδον
αὐτούς.

Πρὸ τοῦ πυλῶνος ἐτέθησαν δύο πυρο-
θόλα μὲ τὰς ἀποσκευὰς των.

Ἐν τῇ παρόδῳ τὸ πεζικὸν ἐστρέφετο
καὶ ἐξέτελλε τὰς κινήσεις ὡς ἀληθῆς μη-
χανῆ.

Ἐκ τοῦ προνάου τοῦ παρεκκλησίου,
ὁ βουκόλος Ριδόλτ, εἰς τοῦ ὁποῖου τὰ
χεῖλη ἐπαραινέτο εἰρωνικὸν μειδιάμα, ἐμέ-
τρα αὐτοὺς χλευαστικῶς.

Ἐν τῷ λειμῶνι ὑπῆρχεν ἡ εὐρεῖα καὶ
κομφῆ ἀμαξία, ἣν Σίμων ὁ νυκτοβάτης
εἶχε παρατηρήσει ἐν τῷ κέντρῳ τοῦ στρα-
τοῦ, ἀρπαγείσα βεβαίως ἐκ πλουσίου τι-
νὸς ἀστοῦ.

Οἱ ἀξιοματικοὶ πλησιάζοντες τὴν ἀ-
μαξίαν αὐτὴν ἔφερον τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ
στρατιωτικοῦ αὐτῶν πύλου, χαιρετῶντες
εὐθυτενεῖς ὡς κορμοὶ δένδρων.

Ἐν αὐτῇ οἱ δύο ἵππεις ὠδήγησαν τὸν
μαρκήσιον, ἐξερχόμενον τοῦ παρεκκλη-
σίου.

Ἄνῆρις ὑψηλοῦ ἀναστήματος, τὴν
κεφαλήν ἔχων κεκαλυμμένην ὑπὸ χαμηλοῦ
καὶ μέλανος πύλου, ἀνευ κοσμημάτων,
κατῆλθεν αὐτῆς.

Τὸ ἐρυθρὸν πρόσωπόν του, ἐτέμενετο
εἰς δύο ὑπὸ δασέος καὶ φαιῦ μύστακος.

Τὸ ἦθος αὐτοῦ ἦτο ψυχρὸν καὶ ἀλαζο-
νικόν.

Μόλις ὁ μαρκήσιος ἔφθασεν εἰς ἀπό-
στασιν, ὥστε νὰ δύναται νὰ τὸν ἀκούσῃ,
ἀνέκραξεν εἰς παρεφθαρμένην γαλλικὴν :

— Ἀπελπισμένα, κύριέ μου, γυρεύει
ἐγκῶ φιλοξενία... Ὁ πόλεμος... περνᾷει
στρατό, ποῦ καθῆσει ὅλο αὐτὸ τὸ κόσμος;
... τετρακόσια ἄνθρωποι... ἕκατὸ ἀ-
λογκα;

— Εἶσθε ὑμεῖς, στρατηγέ; εἶπεν ὁ
μαρκήσιος.

— Βλέπετε... στέκομαι καλά... κα-
τόλου πληγαῖς! Τί κάμνει ἔς αὐτὴ τὴν
ἐκκλησίαν; παντρέβετε;...

— Πῶς; γνωρίζετε;

— Βέβαια! περίφημο νύφη... ὠραῖο
γυναῖκα!...

— Μὲ τὴν ἀδειάν σας, στρατηγέ, σὰς
ἀφίνω εἰς τὴν θέσιν μου, διαθέσατε ὅπως
θέλετε τὰ τοῦ πύργου.

Οἱ δύο ἄνδρες δὲν ἔτεινον ἀλλήλοισ τὰς
χεῖρας. Φίλοι τοῦ μεγάλου κόσμου, καθί-
σταντο ἀντίπαλοι καὶ τὸ συνησθάνοντο.

— Φεύγετε; ἠρώτησε ὁ στρατηγός.

— Ἀμέσως ἀμίλιστα.

— Ντιὰ ποιο τόπο;

— Τὴν Ἰταλίαν.

— Καλὸ κλίμα, ἔχετε ἀμαξία;

— Περίφημον ταχυδρομικὴν μὲ δύο
ἵππους.

— Καλὰ. Τοὺς κρατῶ!

— Πῶς εἶπατε, στρατηγέ;

— Ταῖς κα... τὰς... κα! εἶσαι κωφός;

— Ἀστειεύεσθε, δὲν εἶν' ἀληθές;

— Ντὲν χορατεῦει ποτέ; πολὺ περισ-
σότερο ὅσα εἶναι γιὰ ἀμαξία.

— Τί λέγετε! Ὡς εὕρετε ἐξαιρέτους
οἶνους εἰς τὰ ὑπόγειά μου, καὶ εἰς τοὺς
σιτοβολῶνας πᾶν ὅ,τι σὰς ἀναγκαιοῖ. Διατάξτε
καὶ λάβετε ὅ,τι σὰς ἀρέσκει, ἐπειδὴ εἶσθε ὁ
ἰσχυρότερος. Ἀλλὰ, χαί-
ρετε.

— Πολὺ λυποῦμαι! Ντὲν ἔκει ὅμως
τρόπο νὰ φύγετε.

— Μὲ κρατεῖτε λοιπόν;

— Εἶναι νόμο... κελύβαι φυλάσσονται

καλὰ καὶ ντὲν βγκένει κανεῖς, φύγη ἐ-
μεῖς πρῶτα.

Ὁ μαρκήσιος ὠχρίασεν ἐξ ὀργῆς.

— Ὡς τολμήσητε;...

— Ντιὰβολο!

— Ἀλλὰ!

— Πιστεύει καὶ κάνω τὸ ταξεῖντι ἀ-
δικὸ ἢ γκιὰ εὐκαρίστησι;

Ὁ μαρκήσιος ἐσκέφθη ὅτι ἡ ἀντίστα-
σις ἦτο ματαῖα καὶ ἐπραῦνθη.

— Καὶ πότε θὰ φύγετε;... τὸν ἠρώτησε.

— Ὅσο γρηγορότερα ἔμπορέσει.

Δύο ἀξιοματικοὶ ὠμίλησαν χαμηλο-
φῶνως καὶ γερμανιστὶ εἰς τὸν στρατηγόν.

Ἐκεῖνος τοὺς ἀπέλυσεν.

— Ὅλο καλὸ, εἶπε. Στρατιῶται κάτω
... ἀξιοματικοὶ σπίτι. Ντὲν φοβᾶσαι τί-
ποτε, φίλτατο.

Καὶ διὰ τῆς αὐτῆς προφορᾶς πάντοτε
ἐξηκολούθησε:

— Δὲν εἴμεθα ἀνθρωποφάγοι, τί διά-
βολο, θὰ σὰς ἀφήσωσι μίαν πτέρυγα ὀλό-
κληρον ὅπως διέλθητε τὴν νύκτα τῶν γά-
μων σας.

Ἡ Σολάνζην παρίστατο εἰς τὴν σκηνὴν
ταύτην, ὀλίγα βήματα μακρὰν τῆς ἀμά-
ξης ἐν μέσῳ ὀμίλου ἵππέων, ὅστις τοὺς
περικύκλου.

Ὁ στρατηγὸς τῇ ἀπήθυσε μειδιάμα
σατύρου ἐν εὐθυμία:

— Σεβασθῆτε τὰς κυρίας, προσέθηκεν.

— Πρέπει λοιπόν νὰ ὑποταχθῶμεν, εἶ-
πεν ὁ μαρκήσιος.

— Εἶναι ὅ,τι καλλίτερον δύνασθε νὰ
πράξητε ἀντέταξε ὁ φὸν Γκέμπεν.

Οἱ ἀξιοματικοὶ διέτρεξαν τὰς τάξεις
τοῦ στρατοῦ καὶ ἔδωσαν τὰς δεούσας δια-
ταγὰς.

Ὁ στρατὸς διελύθη.

Ἐν ἀκαρεῖ φύλακες ἐτέθησαν περίξ τοῦ
πύργου, καὶ οἱ λοιποὶ ἐτάχθησαν εἰς τὰς
θέσεις των.

Τὰ ἀπέραντα παραρτήματα τοῦ πύρ-
γου μετεβλήθησαν εἰς στρατῶνας, ἐνῶ ὁ
φὸν Γκέμπεν ἐνεκατέστη ἐν τῇ μεγάλῃ
αἰθούσῃ.

Ὁ μαρκήσιος συνοδευόμενος ὑπὸ δύο
φρουρῶν, ὠδήγησε τὴν Σολάνζην εἰς τὰ
δωμάτιά της, αὐτὸς δὲ ὠδήγηθη πάραυτα
εἰς τὴν αἴθουσαν.

Ὁ στρατηγὸς ἦτο ἐξηπλωμένος ἐπὶ
ἀνακλίντρον, θετιμένου πρὸ τῆς ἐστίας,
ἐν ἣ ἔκαιε ζωηρὸν πῦρ.

— Ἄ! μαρκήσιε, εἶπε, δὲν θὰ τὸ ἐπε-
ριμένατε νὰ σὰς ἀποδώσω τὰς ἐπισκέψεις
σας τόσῳ ταχέως ἐπὶ κεφαλῆς τετρακο-
σίων στρατιωτῶν εὐσταλῶν καὶ πεπροι-
κισμένων διὰ φοβερᾶς ὀρέξεως.

Καὶ ἐπρόσθεσε γελῶν βαναύσως:

— Ντὲν πεινάει καὶ σεῖς. Διέταξα
ἐγκῶ τὴν κοινότητα νὰ φέρῃ τροφαῖς,
καὶ ταῖς περιμένει ἐγκῶ. Σὲ προσκαλέσει
ἔσθ' ὀν σπίτι του. Παραξένον ἀλήθεια, ἔ;
Τὸ νύμφη γευματίζει μαζῇ μας;... Ὡς
γκιορτάζης τὸ γκάμο! Μπαλταζάρ, καλὸ
κουζινιέρη! θὰ τὸν βλέπης μόνος.

— Μετὰ τὸν πόλεμον στρατηγέ.

Τὸ πρόσωπον τοῦ φὸν Γκέμπεν κατέ-
στη πορφυρῶν.

— Διατί ὄχι ἀμέσως ;

Τὸ ἀρχαῖον αἷμα τῶν Τανναί, ἐκυκλοφόρησεν ἐν ταῖς φλεβί τοῦ ἐκφυλλισθέντος ἀπογόνου αὐτῶν.

— Διότι ἡ μαρκεσία εἶναι Γαλλίς, στρατηγέ.

— Ἀ ! μνησικακεῖτε ; καὶ σεῖς ; ὅπως σὰς ἀρέσκει !

Ἦκούσθη ὀπισθεν τῆς θύρας ὁ κρότος τῶν ὅπλων τυπτόντων τὰς πλάκας τοῦ δαπέδου.

Οἱ στρατιῶται ἔφερον πρὸς αὐτὸν τὸν δήμαρχον¹.

Ὁ γέρον ἔστη ὀρθίος πρὸ τοῦ φόν Γκέμπεν.

— Λοιπὸν, εἶπεν ὁ στρατηγός, αἱ τροφαὶ ποῦ εἶναι ;

— Τὸ χωρίον εἶναι πολὺ πτωχὸν καὶ δὲν εἴμπορεῖ νὰ τὰς προμηθεύσῃ.

Ἐξ ἐρυθροῦ, τὸ πρόσωπον τοῦ Πομερανοῦ κατέστη ἰσοειδές.

— Δὲν ὑπάρχει τίποτε ;

— Τὸ χωρίον κατοικεῖται ἀπὸ πτωχοῦς ἐργάτας, οἱ ὅποιοι ὑποφέρουν.

— Πολὺ καλὰ. Θὰ λεηλατήσωμεν τὸ χωρίον.

— Ἐν τῇ ἐπαύλει μου θὰ λάβητε ὅ,τι ἔμεινεν.

Ὁ στρατηγὸς ἀφῆκεν ἀπαίσιον γρυλλισμόν.

— Καὶ οἱ ἀχρεῖτοι, οἵτινες ἐφόνευσαν τοὺς δραγόνους μας ; ἐπανάλαβεν.

— Δὲν ἐννοῶ τί θέλετε νὰ εἰπῆτε.

— Ἀπὸ ποῦ εἶναι αὐτοὶ ;

— Οὐδὲν γνωρίζω.

— Πολὺ καλὰ, ἐπανάλαβεν ὁ φόν Γκέμπεν, δὲν θέλεις νὰ ὀμιλήσῃς.

Ὁ Δῆμαρχος ἐσιώπα.

Ὁ στρατηγὸς εἶπε λέξεις τινὰς εἰς ἓνα τῶν ἀξιωματικῶν αὐτοῦ, καὶ ἐπανάλαβε τὴν ἀνάκρισίν του.

— Ἐπιμένετε ;

Ὁ γέρον Τρεμόρ ἔμεινεν ἄφωνος.

— Θὰ καύσουν κατὰ πρῶτον τὸ χωρίον.

— Ὅπως σὰς ἀρέσῃ, εἰσθε ὁ ἰσχυρότερος.

— Κατὰ τὰς ὀκτώ, ἐὰν δὲν ὑποδείξῃτε τοὺς ἐνόχους, θὰ σὰς τουφεκίσουν.

Μειδιάμα ὑπομονῆς διήλθε τῶν χειλέων τοῦ γέροντος.

Οἱ μάρτυρες, ἐν τῇ πεποιθήσει τῆς πίστεως τῶν, τοιοῦτοτρόπως θὰ ἐμειδίωσαν πρὸ τοῦ μαρτυρίου.

Ἐπὶ νεύματι αὐτοῦ, οἱ φρουροὶ τὸν ὤθησαν ἔξω.

— Δὲν θὰ πράξῃτε βεβαίως τὴν ἀγρίαν ταύτην πράξιν, στρατηγέ, εἶπεν ὁ Ὀλιβιέρος.

— Ποῖος τὰ μὲ ἐμποτίζει !

— Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς οὐδὲν γνωρίζει καὶ ἂν τὸ ἐγνωρίζεν ἡ τιμὴ θὰ τῷ ὑπηγόρευε νὰ σιωπήσῃ.

— Τόσφ κειρότερα γὰρ αὐτό.

— Καὶ τὸ χωρίον ;

— Τὰ ντώση παράντιγμα.

— Ἐστω, καύσατε τὰ πάντα, στρα-

τηγέ, καὶ τὸν πύργον μεταξὺ τῶν ἄλλων, ἀλλὰ φρεσθῆτε τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ.

Ὁ φόν Γκέμπεν ἐκίνησε τὴν ἐν εἶδει σφίρας στρογγύλην αὐτοῦ κεφαλῆν.

— Μὴ λέξῃ γὰρ αὐτό, εἶπε κτηνωδῶς, τέκνη μας τὸ τέλει ... τὸ τρόμο σώζει !..

Ἄς τὸ ὁμολογήσωμεν.

Ὁ μαρκήσιος ἐπέμενεν εἰς βαθμόν, ὥστε ὁ ὑπ' αὐτοῦ φιλοξενούμενος ὠργίσθη εἰς τὸ ἔπακρον, οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτοῦ ἐξήλθον τῆς κόγχης τῶν.

— Σῶπα σύ, τῷ εἶπε, κατένας ὑπερασπίζει τὸ ντέρμα του, ὅπως ἔξερει. Σάκρε μπλέ !

Ὁ Ὀλιβιέρος κατῆλθεν εἰς ταπεινώσεις.

— Ὑπῆρξα φίλος σας, στρατηγέ.

— Ντὲν ἐκεῖς φίλο, ὅσο ἔκει πόλεμο.

Ἐπειτα βλέπει εἶσαι εὐτυχεῖ, κγωνρίζεις ἐμάς· δὲν κάψει ἐγκῶ καλύθα αὐτῇ κατῶς ἄλλαις.

— Διὰ τὴν μαρκεσίαν, ἐπέμενεν ἰκετεύων ὁ Ὀλιβιέρος, θὰ εἶναι θλιβερόν τὸ θέαμα διὰ τὴν ἐσπέραν τῶν γάμων τῆς !

Ὁ φόν Γκέμπεν ἐδίστασε.

— Μαρκεσία κλεινωθῆ. Τὰ ἐκλέγκω μέρος, ὅπου ντὲν βλέπει τίποτα· εἶναι ἄφτὸ κάρι ! καὶ ἀρκεῖ !..

Ὁ μαρκήσιος ὕψωσε τοὺς ὤμους κεκοπιτικῶς ἐκ τῆς πάλης.

Ἐσιώπησεν ἐξ ἀνάγκης.

Ἦθῆλῃσε ν' ἀποσυρθῆ, ἀλλ' ἦτο καὶ αὐτὸς ἐπίσης φυλακισμένος ἐν τῇ αἰθουσῇ.

— Ἐνέκυρο, εἶπεν ὁ στρατηγός μετ' ἀγαθότητος μὴ στερουμένης πονηρίας. Καὶ σεῖς τμητήτε τὸ κρόνο αὐτό, ἀλλ' ὀλιγκώτερο ἀπὸ μᾶς !

Ἐδέησε νὰ μείνῃ.

Κατὰ τὸν Δεκέμβριον ἡ νύξ ἐπέρχεται ταχέως.

Περὶ τὸν φόν Γκέμπεν οἱ στρατιῶται ἦναπτον ὅλα τὰ κηρία τῶν κηροστατῶν.

Ἐκ τοῦ παραθύρου, ὅπου ἴστατο ὁ μαρκήσιος, ἔβλεπε δάδας πλανωμένας πανταχόθεν ἐν τῷ κήφῳ καὶ τοῖς παραρτήμασι καὶ παρίστατο ἀδιάφορος εἰς τὴν λεηλασίαν τοῦ οἴκου του, τὸ ὄμμα ἔχων προσηλωμένον ἐπὶ παραθύρου τινὸς τῆς πτέρυγος, τῆς κατοικηθείσης ἄλλοτε παρὰ τῆς Ἑλένης, καὶ ὅθεν ἀσθενὲς φῶς διεφαίνετο διὰ τῶν παραπετασμάτων.

Ἴδου τί συνέβαινεν ἐκεῖ.

ΙΔ'

Οὐδὲν εἶχε παρασκευασθῆ ὑπὸ τοῦ μαρκεσίου εἰς τὸν πύργον τοῦ Σεβάν, προκειμένου περὶ διαμονῆς, ἦν δὲν προέβλεπεν.

Ὁ στρατηγὸς φόν Γκέμπεν κατέστρεψε τὰ πάντα.

Ὁ Ὀλιβιέρος λοιπὸν ἐδέησε, καίτοι σφόδρα δυσηρεστημένος, νὰ ὑποκύψῃ ἀπέναντι τοῦ ἰσχυροῦ, καὶ ἀφοῦ ὠδήγησε τὴν Σολάνζην εἰς τὰ δώματα αὐτῆς, ἐπέστρεψεν εἰς τὴν αἰθουσαν, συνοδευόμενος παρὰ τῶν δύο φυλάκων.

Μόλις ἐκεῖνος ἐξῆλθεν, ἡ Σολάνζη μείνασα μόνη συνῆλθεν εἰς ἑαυτὴν καὶ ἐξήτασε τὸ μέρος ἔνθα εὗρίσκετο.

Ἦτο ἀπέραντος θάλαμος, περιβαλλόμενος ὑπὸ λεπτοφυοῦς ἐξεργασμένης ζυλουργείας.

Ἄπλουτον φῶσφορον ἤρκει ν' ἀνάψῃ τὴν μεγαλοπρεπῆ πυράν, ἥτις εἶχεν ἐτοιμασθῆ διὰ τὸν κύριον εἰς ἐστίαν ἐξ ἐρυθροῦ μαρμαροῦ, μετὰ ὀστράκων καὶ κογχυλίων κεκοσμημένην.

Τὰ ἐπιπλα τοῦ θαλάμου ἐκείνου ἦσαν κομψότατα καὶ ἀναπαυτικώτατα, ἐκλεχθέντα ἀναμφιβόλως παρὰ γυναικὸς ὑψηλῆς περιωπῆς· παχύς τάπης ἐκάλυπτε τὸ ἔδαφος αὐτοῦ.

Ἐπὶ πλαισίον, κατέναντι τῆς ἐστίας ταύτης, μεγάλη εἰκὼν παρίστα ὀλόκληρον καὶ ὀρθίαν νεάνιδα ἰσχνὴν καὶ λεπτοφυῆ, μετὰ πρόσωπον μελαγχολικὸν καὶ ἠδύτατον μειδιάμα.

Ἦτο ἡ Ἑλένη δὲ Ροσεβιέλ.

Εἰς τὸ βάθος τῆς παστάδος κλίνη χαμηλή, τῶν πλευρῶν τῆς ὁποίας ὑπέρευτο στέμμα, ἐχάνετο κατὰ τὸ ἡμισυ ὑπὸ παραπετάσματα ἐκ κυανοῦ ὀλοσηρικοῦ, ἀνυψομένων δι' ἀναδεμάτων χονδρῶν ἐκ μετᾶξης.

Δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ τῆς παστάδος ἠνοίγοντο δύο θύραι, ὠδηγοῦσαι ἢ μὲν πρὸς αἴθουσαν, ἢ δ' ἕτερα πρὸς τὸ καλλυντήριο.

Πλαγία τις τρίτη θύρα ὠδήγει εἰς ἕτερα δωμάτια.

Ἡ Σολάνζην ἐρρίφθη ἐπὶ ἀνακλίντρου πρὸ τοῦ πυρός, προσπαθοῦσα νὰ συνάψῃ τὰς ιδέας τῆς.

Ἐσταυρωμένος ἐξ ἄβορίου ὑψοῦτο ἐπὶ μικροῦ ἐπίπλου ἐξ ἐβένου, δύο βήματα μακρὰν κομψοῦ προσευχητηρίου.

Ἡ Ἑλένη εἶχε πολλὰς γονυπετήσας πρὸ αὐτοῦ, ὅπως ἐπικαλεσθῆ θάρρος, ἵνα ὑφίσταται τὰ δεινὰ τῆς μετ' ὑπομονῆς.

Ἐν τῇ ὀρμῇ τῆς ψυχῆς τῆς ἡ Σολάνζην ἐκραύγασε :

— Θεέ μου, συμβούλευσόν με !

Τελεία ἀνατροπὴ ἐτελέσθη ἐν αὐτῇ. Δὲν ἀνεύρισκε πλέον ἐν τῇ καρδίᾳ τῆς τὴν πανίσχυρον ἐκείνην ἀντιπάθειάν τῆς πρὸς τὸν μαρκήσιον.

Βεβαίως δὲν τὸν ἠγάπα· ἀλλ' ἠδύνατο νὰ μὲνῃ ἀναίσθητος εἰς τὰ τόσα πασιφανῆ δειγμάτων τῆς πρὸς αὐτὴν ἀφοσιώσεώς του ;

Πρὸ τῆς εἰκόνας τῆς Ἑλένης ἡ ζηλοτυπία, ἡ κατατρώγουσα τὴν καρδίαν τῆς Σολάνζης, ἐξάνεσθη.

Ἄνεπὸλῃσε τὴν ἡμέραν, καθ' ἣν ἀπήρχετο μακρὰν τῆς πατρίδος τῆς, πτωχή, καταβεβλημένη, περίτρομος, εἰς τοὺς ἀχανεῖς Παρισίους, ὅπως θάψῃ τὸ αἰσχρὸς τῆς καὶ ἀποκορύψῃ τὰς θλίψεις καὶ τὰ δάκρυά τῆς, ἐνῶ ἡ εὐδαίμων Ἑλένη, ἀπαστράπτουσα καὶ περιβαλλομένη ὑπὸ κολλαικῶν καὶ περιποϊήσεων, ἐξήρχετο τοῦ παρεκκλησίου περιβεβλημένη τὸ λευκὸν νυμφικὸν τῆς ἔνδυμα.

[Ἔπεται συνέχεια.]

*Κ.

Εἰς τὸ προεξέξ :

ΒΙΟΣ ΕΝ ΟΝΕΙΡΩ

διήγημα Θεοδώρου δὲ Βανδιλ.

1. Ἴδε εἰκόνα φύλλου 307.

ΙΩΑΝΝΟΥ ΒΑΛΕΡΑ

ΠΕΠΙΤΑ ΧΙΜΕΝΕΣ

[Συνέχεια]

Δὲν γνωρίζω τί συνέβη ἐν ἐμοί· καὶ ἂν τὸ ἤξευρον, πῶς νὰ τὸ περιγράψω;

Ἐπλησίασα τὰ χεῖλη μου εἰς τὸ πρόσωπόν της διὰ νὰ σπογγίσω τὰ δάκρυα καὶ τὰ στόματά μας ἠνώθησαν εἰς ἓν φίλημα.

Ἀνέκφραστος μέθη, λιποθυμία κινδυνώδης κατέλαβεν ὁλόκληρον τὴν ὑπαρξίν μου καὶ τὴν ἰδικήν της. Τὸ σῶμά της ἐκλονίσθη καὶ τὴν ὑπεστήριξα μεταξὺ τῶν βραχιόνων μου.

Εὐχαριστῶ τὸν Θεὸν ὅτι ἠκούσαμεν τὰ βήματα καὶ τὴν βήχα τοῦ πατρὸς Ἐπιτρόπου, ὅστις ἤρχετο, καὶ ἀπεχωρίσθημεν ἀμέσως.

Συνελθὼν εἰς ἑμαυτόν, καὶ συγκεντρώσας ἅπασαν τὴν ἰσχὺν τῆς θελήσεώς μου, ἠδυνήθην τότε νὰ συμπληρώσω διὰ τῶν ἐξῆς λέξεων, ἃς ἐπέφερον μετὰ φωνῆς χαμηλῆς καὶ εὐκρινοῦς, τὴν φοβερὰν ἐκείνην σιωπηλὴν σκηρῆν:

— Τὸ πρῶτον καὶ τὸ τελευταῖον!

Ἐγὼ ἀπέβλεπον εἰς τὸ μικρὸν φίλημα. Ἄλλ' ὡς ἂν αἱ λέξεις μου ἦσαν μία πρόκλησις, παρουσιάσθη ἐν τῷ πνεύματί μου ἡ ὀπτασία τῆς Ἀποκαλύψεως, ἐν ὅλῃ αὐτῆς τῇ φοβερᾷ μεγαλοπρεπεῖᾳ.

Εἶδον ἐκεῖνον, ὅστις ἀληθῶς εἶνε ὁ πρῶτος καὶ ὁ τελευταῖος, διὰ τῆς διστόμου μαχαίρας, ἣτις ἐξήρχετο τοῦ στόματος του μὲ ἐπλήξεν ἐν τῇ ψυχῇ μου, τῇ πλήρει κακιῶν, διαφθορᾶς καὶ ἀμαρτημάτων. Ὁλόκληρον ἐκείνην τὴν ἐσπέραν διήλθον ἔξω φρενῶν ἐν λήρῃ ἐνδομύχῳ, ὃν ἀγνωῶ πῶς ἀπέκρυπτον.

Ἀπῆλθον τοῦ οἴκου τῆς Πεπίτας λίαν ἐνωρίς.

Ἐν τῇ μονῶσει, ὑπῆρξε μεγαλειτέρα ἢ πικρία μου.

Ἀναμνησκόμενος τὸ φίλημα ἐκεῖνο καὶ τὰς λέξεις ἐκείνας τοῦ ἀποχαιρετισμοῦ, παρωμοιάζον ἑμαυτὸν πρὸς τὸν προδότην Ἰούδαν, ὅστις ἐπώλει ἀσπαζόμενος, καὶ πρὸς τὸν αἰμοχαρῆ καὶ ἄπιστον δολοφόνον Ἰωάβ, ὅταν, ἀσπαζόμενος τὴν Ἀμασᾶ, τῇ ἐνέπηξε τὸν ὄξυν σίδηρον εἰς τὰ σπλάγγχνα.

Εἶχον ἐκτελέσει δύο προδοσίας καὶ δύο ἀπάτας.

Ἠπάτησα τὸν Θεὸν καὶ αὐτήν.

Εἶμαι ὃν ἀποτρόπαιον.

* *

11 Ἰουνίου.

Εἶνε εἰσέτι καιρὸς τὸ πᾶν νὰ διορθωθῇ. Ἡ Πεπίτα θὰ θεραπευθῇ ἐκ τοῦ ἔρωτός της, καὶ θὰ λησμονήσῃ τὴν ἀδυναμίαν, ἣν ἀμφότεροι ἔσχομεν.

Ἀπὸ τῆς ἐσπέρας ἐκείνης δὲν ἐπανῆλθον εἰς τὴν οἰκίαν της. Ἡ Ἀντωνία δὲν ἀνεφάνη εἰς τὴν ἰδικήν μου.

Δι' ἱκεσιῶν πολλῶν ἐπέτυχον παρὰ τοῦ πατρὸς μου τὴν ὀριστικὴν ὑπόσχεσιν ὅτι θὰ ἀναχωρήσωμεν ἐντεῦθεν τὴν εἰκοστὴν πέμπτην, μετὰ τὴν ἑορτὴν τοῦ Ἀγίου

Ἰωάννου, ἣτις ἐνταῦθα τελεῖται διὰ λαμπρῶν πανηγύρεων, καὶ ἐν τῷ ἐσπερινῷ τῆς ὁποίας τελεῖται περίφημος ἀγρυπνία.

Μακρὰν τῆς Πεπίτας αἰσθάνομαι ἑμαυτὸν ἤρεμον, καὶ πιστεύοντα, ὅτι ἴσως ἦτο μία δοκιμασία ἡ ἀρχὴ αὕτη τῶν ἐρώτων.

Καθ' ὅλας ταύτας τὰς νύκτας ἐρέμβασα, ἠγρύπνησα, ἐσκληραγωγῆθην πολὺ.

Ἡ ἐπιμονὴ τῶν προσευχῶν μου, ἡ βαθεῖα συντριβὴ τῆς καρδίας μου εὗρον χάριν παρὰ τοῦ Θεοῦ, ὅστις ἔδειξε τὴν μεγαλίαν τοῦ εὐσπλαγχνίαν.

Ὁ Κύριος, κατὰ τὸν προφήτην, ἔπεμφε φλόγας εἰς τὸ σθεναρώτερον τοῦ πνεύματός μου, ἐφώτισε τὴν διάνοιάν μου, ἔκαυσε τὰ ὑψηλότερα τῆς θελήσεώς μου, καὶ μὲ ἐδίδαξεν.

Ἡ δύναμις τῆς θείας ἀγάπης, ἣτις ἐνυπάρχει ἐν τῇ ὑψίστῃ βουλήσει, ἠδυνήθη πολλάκις, παρὰ τὴν ἀξίαν μου, νὰ μὲ ἀνυψώσῃ μέχρι τῆς παρακλήσεως τῆς ἐν τῇ ἀγάπῃ ἡσυχίας. Ἀπεγύμνωσα τὰς ταπεινοτέρας δυνάμεις τῆς ψυχῆς μου πάσης εικόνας, ἀκόμη καὶ τῆς εικόνας τῆς γυναικὸς ταύτης, καὶ ἐπίστευσα, ἂν ἡ ὑπερηφάνεια δὲν μὲ ἀπατᾷ, ὅτι ἐγνώρισα καὶ ἀπήλαυσα, ἐν ὁμοιοῖα μετὰ τῆς νοήσεως ἐπὶ τοῦ θυμικοῦ, τὸ ὑψιστον ἀγαθόν, ὅπερ ἐνυπάρχει ἐν τῷ κέντρῳ καὶ τῇ βάσει τῆς ψυχῆς.

Ἐκτὸς τοῦ ἀγαθοῦ τούτου, τὸ πᾶν εἶνε ἡ ἀθλιότης· ἐκτὸς τῆς καλλονῆς ταύτης, τὸ πᾶν εἶνε ἀσχημία· ἐκτὸς τῆς εὐδαιμονίας ταύτης, τὸ πᾶν εἶνε συμφορὰ· ἐκτὸς τοῦ ὕψους τούτου, τὸ πᾶν εἶνε τάπεινότης. Τίς δὲν θὰ λησμονήσῃ, καὶ δὲν θὰ περιφρονήσῃ διὰ τὴν ἀγάπην πρὸς τὸν Θεόν, πᾶσαν ἄλλην ἀγάπην;

Ναὶ ἡ βέβηλος εἰκὴν τῆς γυναικὸς ταύτης θὰ ἐξαλειφθῇ ὀριστικῶς καὶ διὰ παντός ἀπὸ τῆς ψυχῆς μου. Θὰ κατασκευάσω μάλιστα σκληροτάτην ἐκ τῶν προσευχῶν καὶ τῆς μετανοίας μου, καὶ δι' αὐτῆς θὰ τὴν ἀποδιώξω ἐκείθεν, ὡς ὁ Χριστὸς ἐξεδίωξε τοῦ ναοῦ τοῦ τοῦς ἀμαρτωλοῦς ἐμπόρους.

* *

18 Ἰουνίου.

Εἶνε ἡ τελευταία ἐπιστολή, ἣν γράφω πρὸς ὑμᾶς.

Τὴν εἰκοστὴν πέμπτην θὰ ἀναχωρήσω ἐντεῦθεν ἀφύκτως. Ταχέως θὰ λάβω τὴν εὐχαρίστησιν νὰ σᾶς ἐναγκαλισθῶ.

Πλησίον ὑμῶν θὰ ἦμαι καλλίτερον. Ὑμεῖς θὰ μὲ ἐμψυχώσητε, καὶ θὰ μοὶ δώσητε τὴν ἐνεργητικότητα, ἣς ἔχω ἀνάγκην.

Θύελλα συγχρουόμενων αἰσθημάτων μὴ κᾶται εἰσέτι ἐν τῇ καρδίᾳ μου.

Ἡ ἀταξία τῶν ἰδεῶν μου, θὰ γνωρισθῇ ἐκ τῆς ἀξίας μεθ' ἧς γράφω.

Δις ἐπανῆλθον παρὰ τῆς Πεπίτας. Ὑπῆρξα ψυχρὸς, σοβαρὸς, ὡς ὤφειλον· ἀλλὰ πόσον μοὶ ἐστοίχισεν!

Χθὲς μοὶ εἶπεν ὁ πατήρ μου, ὅτι ἡ Πεπίτα εἶνε κακοδιάθετος καὶ δὲν δέχεται.

Ἐκ τούτου, μὲ κατέλαβεν ἡ ἰδέα ὅτι ἴσως ὁ κακῶς ἀνταμιφθεὶς ἔρωσ της θὰ ἦτο ἡ αἰτία τῆς ἀδιαθεσίας αὐτῆς.

Διὰ τὴν ἴδω διὰ τῶν αὐτῶν διαπύρων βλεμμάτων, δι' ὧν αὕτη μὲ ἔβλεπε; Διὰ τὴν ἀπατήσω ποταπῶς; Διὰ τὴν κάμω νὰ πιστεύσῃ ὅτι τὴν ἠγάπων; Διὰ τὸ ἀσεβὲς στόμα μου νὰ ζητήσῃ τὸ ἰδικόν της, καὶ νὰ ἀναφλεχθῇ καὶ νὰ ἀναφλέξῃ αὐτὴν διὰ τῶν φλογῶν τῆς κολάσεως;

Ἄλλ' οὐχί! Τὸ ἀμάρτημά μου δὲν πρέπει νὰ συνεπισύρῃ ὡς ἀναπόδραστον συνέπειαν ἕτερον ἀμάρτημα.

Ὁ γέγονεν οὐκ ἀπογίνεται, ἀλλὰ δύναται καὶ ὀφείλει νὰ θεραπευθῇ.

Τὴν εἰκοστὴν πέμπτην, ἐπαναλαμβάνω, ἀναχωρῶ ἀφεύκτως.

Ἡ Ἀντωνία ἦλθεν αὐτὴν τὴν στιγμήν νὰ μὲ ἴδῃ.

Ἐκρυσά τὴν ἐπιστολὴν ταύτην, ὡς ἂν ἦτο ἔγκλημα τὸ νὰ γράφω πρὸς ὑμᾶς.

Μόνον μίαν στιγμήν ἔμεινεν ἐδῶ ἡ Ἀντωνία.

Ἠγέρθη ἐκ τοῦ καθίσματος διὰ νὰ ὁμιλήσῃ μετ' αὐτῆς ἐπὶ ποδός, καὶ ὅπως ἡ ἐπίσκεψις ἦ βραχεῖα.

Ἐν τόσῳ βραχεῖᾳ ὅμως ἐπισκέψει μοὶ εἶπε χιλίας φλυαρίας, αἵτινες μὲ θλίβουσι βαθέως.

Τελευταῖον, ἐξερχομένη ἀνέκραξε μὲ τὴν συνήθη της πολυλογίαν, τὴν ὀλίγον τι ἀθιγγανικὴν:

— Πήγαίνε, ἀπατεὼν τοῦ ἔρωτος, νὰ ἦαι καταραμένος· ποῦ νὰ σὲ φᾶν οἱ ψύλλοι, ὅπου ἔκαμες νὰ ἀρρωστήσῃ ἡ κόρη μου, καὶ μὲ ταῖς ἀνοησίαις σου τὴν φονεύεις!...

Εἶποῦσα ταῦτα ἡ διαβολογυναῖκα, μοὶ ἔδωσεν ἀυστόλως καὶ χυδαίως κατὰ τὴν ῥαχίν ἄγρια τσιμπήματα, ὡς ἂν ἐπεθύμει νὰ ἀποσπᾷ τὸ δέρμα μου εἰς τεμάχια.

Κατόπιν ἀπῆλθεν ἀφορίζουσα.

Δὲν παραπονοῦμαι· εἶμαι ἄξιος τῶν βαναύσων τούτων ἀστειοτήτων (ἂν εἶναι καὶ ἀστειότητες). Ἀζίζω νὰ μὲ βασανίζουσι οἱ δαίμονες μὲ πυράγρας πεπυρακτωμένους.

Θεὲ μου, κάμε νὰ μὲ λησμονήσῃ ἡ Πεπίτα· κάμε τὴν, ἐὰν ἦνε ἀνάγκη, νὰ ἀγαπήσῃ ἄλλον τινά, καὶ νὰ ἦνε εὐτυχῆς μετ' αὐτοῦ!

Δύναμαι νὰ σοὶ ζητήσω περισσότερον, Θεὲ μου;

Ὁ πατήρ μου οὐδὲν γνωρίζει, οὐδὲν ὑποπτεύει. Καλλίτερον οὕτως. Χαῖρε. Μετ' ὀλίγας ἡμέρας θὰ ἐπανιδώμεν καὶ θὰ ἐναγκαλισθῶμεν ἀλλήλους.

Πόσον μεταβεβλημένον θὰ μὲ ἴδῃτε! Πόσον ἀνάπλεων πικρίας τὴν καρδίαν μου! Ἀπολεσθεῖσαν τὴν ἀθωότητά μου! Πόσον πληγωμένην καὶ καταπεπονημένην τὴν ψυχὴν μου!

B'

Παραλειπούμενα.

Δὲν ὑπάρχουσιν ἄλλαι ἐπιστολαὶ τοῦ δὸν Λουδοβίκου δὲ Βάργα, εἰμὴ αὐταί, τὰς ὁποίας ἀντεγράψαμεν μέχρι τοῦδε. Θὰ ἐμνομεν λοιπὸν ἐν ἀγνοίᾳ τοῦ τέλους, ὅπερ ἔλαβον οἱ ἔρωτες οὗτοι, καὶ ἡ ἀπλή αὕτη καὶ περιπαθῆς ἱστορία θὰ ἔμενεν ἀ-

τελής, ἐν πρόσωπόν τι ἀκριβῶς γνωρίζον τὰ πράγματα, δὲν συνθέτετε τὴν ἀκόλουθον διήγησιν.

Οὐδείς παρενεύθη ἐν τῷ χωρίῳ διὰ τὴν ἀσθένειαν τῆς Πεπίτας, οὐδ' ἐσκέφθη νὰ εὕρη αἰτίαν τινὰ αὐτῆς, ἣν μόνον ἡμεῖς, αὐτοί, ὁ δὲν Λουδοβίκος, ὁ κύριος Ἐπίτροπος καὶ ἡ ἐχέμυθος Ἀντωνία γνωρίζομεν μέχρι τοῦδε.

Μᾶλλον ἤθελον ἐκπλήξει ὁ φαιδρὸς βίος, αἱ καθ' ἐκάστην ἐσπερίδες καὶ αὐτοὶ οἱ ἐξοχικοὶ περίπατοι τῆς Πεπίτας ἐπὶ τινὰ χρόνον. Τὸ ὅτι ἐπανήλθεν ἡ Πεπίτα εἰς τὴν συνήθη τῆς ἀπομόνωσιν, τοῦτο ἦτο φυσικώτατον.

Ὁ ἔρως αὐτῆς διὰ τὸν Λουδοβίκον, τόσον σιωπηλὸς καὶ τόσον συγκεντρωμένος, ἀπεκρύβη ἀπὸ τῶν ἀνιχνευτικῶν βλέμμάτων τῆς δούκας Κασιλῆδας, τοῦ Κουρρίτου, καὶ ὅλων τῶν προσώπων τοῦ χωρίου, αἵτινα ἐν ταῖς ἐπιστολαῖς τοῦ Λουδοβίκου ἀναφέρονται. Πολὺ ὀλιγώτερον ἠδύνατο νὰ γνωρίζῃ τοῦτο τὸ κοινόν. Εἰς οὐδένα ἐπῆρχετο κατὰ νοῦν, οὐδείς ἐφανταζέτο, ὅτι ὁ Θεολόγος, ὁ ἅγιος, ὅπως ὠνόμαζον τὸν Λουδοβίκον, θὰ ἐγένετο ἀντεραστὴς τοῦ πατρὸς του, καὶ θὰ κατώρθου ἐκεῖνο, ὅπερ δὲν εἶχε κατορθώσει ὁ φοβερὸς καὶ ἰσχυρὸς δὸν Πέτρος Δὲ Βάργας: ν' ἀγαπηθῇ παρὰ τῆς ὠραίας, κομψῆς, ἐπιφυλακτικῆς καὶ νεαρᾶς χήρας.

Παρὰ τὴν οἰκειότητα, ἣν αἱ κυρίαι τοῦ χωρίου ἔχουσι μετὰ τῶν ὑπηρετιῶν τῆς, ἡ Πεπίτα εἰς οὐδεμίαν ἐξ αὐτῶν ἔδωκε τὸ ἐνδόσιμον νὰ εἰκάσῃ τι. Μόνον ἡ Ἀντωνία, ἣτις ἦτο λυγρὴ εἰς ὅλα, καὶ πολὺ περισσότερον διὰ τὰ πράγματα τῆς κόρης τῆς, εἶχε διεισδύσει εἰς τὸ μυστήριον.

Ἡ Ἀντωνία δὲν ἀπέκρυψεν εἰς τὴν Πεπίταν τὴν ἀνκαλύψιν τῆς, καὶ ἡ Πεπίτα δὲν ἐτόλμησε νὰ ἀρνηθῇ τὴν ἀλήθειαν εἰς τὴν γυναῖκα ἐκείνην, ἣτις τὴν ἀνέθρεψεν, ἣτις τὴν ἐλάτρευε, καὶ ἣτις, ἂν καὶ εὐχαριστεῖτο εἰς τὸ νὰ ἀνκαλύπτη καὶ νὰ διακοινώνη πᾶν ὅ,τι συνέβαιεν εἰς τὸ κοινόν, οὐσα τὸ πρότυπον τῆς κακολογίας, ἦτο ἐχέμυθος καὶ διακριτικὴ, ὅπως ὀλίγαι, δι' ὅσα ἀφεώρων τὴν κυρίαν τῆς.

Τοιοτοτρόπως ἡ Ἀντωνία ἐγένετο ἡ ἐμπιστευτικὴ τῆς Πεπίτας, ἣτις εὗρισκε μεγάλην παραμυθίαν εἰς τὸ νὰ ἀνοίγῃ τὴν καρδίαν τῆς εἰς ταύτην, ἣτις, ἂν καὶ χυδαία καὶ χονδροειδῆς εἰς τὰς ἐκφράσεις καὶ τὴν ὀμιλίαν τῆς, δὲν ἦτο ὅμως τοιαύτη καὶ εἰς τὰ αἰσθήματα καὶ τὰς ἰδέας, ὡς ἐξέφραζε καὶ ἐσχημάτιζεν.

Οὕτως ἐξηγοῦνται αἱ ἐπισκέψεις τῆς Ἀντωνίας πρὸς τὸν Λουδοβίκον, αἱ λέξεις τῆς, καὶ ἀκόμη τὰ ἄγρια, ὀλίγον εὐλαβῆ, καὶ ἀπρεπῆ τσιμπήματα, δι' ὧν κατέκοψε τὰς σάρκας του καὶ προσέβλεπε τὴν ἀξιοπρέπειάν του κατὰ τὴν τελευταίαν ἐπίσκεψιν τῆς.

Ἡ Πεπίτα, οὐ μόνον δὲν ἐπεφόρτισε τὴν Ἀντωνίαν δι' οὐδεμιᾶς ἐντολῆς παρὰ τῷ Λουδοβίκῳ, ἀλλ' οὐδ' ἐγένωσκε κἂν ὅτι ἐπορεύθη παρ' αὐτῷ.

Ἡ Ἀντωνία εἶχε λάβει τὴν πρωτοβουλίαν καὶ ἔκαμε ταῦτα πάντα, διότι οὕτως ἠθέλησεν.

Ὡς εἵπομεν ἤδη εἶχεν ἀνιχνεύσει τὰ πάντα διὰ θαυμαστῆς διορατικότητος.

Ὅταν αὐτὴ ἡ Πεπίτα μόλις εἶχεν ἐνοησῇ ὅτι ἡγάπα τὸν Λουδοβίκον, ἡ Ἀντωνία τὸ ἐγνωρίζεν ἤδη. Μόλις ἤρχισεν ἡ Πεπίτα νὰ ἐκτοξεύῃ ἐπ' αὐτὸν τὰ φλογερά, κρύφια καὶ ἀκούσια ἐκεῖνα βλέμματα, αἵτινα ἔκαμαν τόσην θραύσιν, βλέμματα, αἵτινα οὐδένα τῶν παρισταμένων ἐξέπληξεν, ἡ Ἀντωνία, ἣτις δὲν ἦτο παρούσα, ὠμίλησεν εἰς αὐτὴν περὶ τῶν βλεμμάτων. Καὶ μόλις τὰ βλέμματα ταῦτα ἔτυχον γλυκαῖας ἀνταποκρίσεως, ἐπίσης ἐγνωρίσε τοῦτο ἡ Ἀντωνία.

Ὀλίγα λοιπὸν εἶχε νὰ ἐκμυστηρευθῇ ἡ κυρία πρὸς ὑπηρετίαν τόσον διορατικὴν καὶ τόσον μάντιδα, ἐξ ὧων ὑπῆρχον ἐν τοῖς μυχιαιτάτοις τῆς καρδίας τῆς.

* *

Μετὰ πέντε ἡμέρας ἀπὸ τῆς ἡμερομηνίας τῆς τελευταίας ἐπιστολῆς, ἦν ἀνεγνωμεν, ἀρχίζει ἡ διήγησίς μας.

Ἦτο ἡ ἐνδεκάτη τῆς πρωΐας. Ἡ Πεπίτα εὗρίσκετο ἐντὸς αἰθούσης εὐρείας πλησίον τῆς κλίνης καὶ τῶν κομμωτηρίων τῆς, ἔνθα οὐδεὶς, πλην τῆς Ἀντωνίας εἰσῆρχετο ποτέ, χωρὶς αὐτὴ νὰ τὸν προσκαλέσῃ.

Τὰ ἐπιπλα τῆς αἰθούσης ἐκείνης ἦσαν μικρᾶς ἀξίας, ἀλλὰ κατάλληλα καὶ ἀναπαντικᾶ. Τὰ παραπετάσματα καὶ τὰ ὑφάσματα τῶν καθισμάτων τῶν ἐδρῶν καὶ τῶν ἀνακλιντῶν ἦσαν ἐκ βάλμυκος, πεφοικιλμένα δι' ἀνθέων. Ἐπὶ τραπέζης ἐξ ἀνακάρδου ἦσαν τὰ πρὸς γραφὴν ἀναγκαῖα καὶ ἐντὸς ἐρμαρίου ἐξ ἀνακάρδου ἐπίσης, ἀρκετὰ βιβλία θρησκευτικὰ καὶ ἱστορικὰ. Οἱ τοῖχοι ἐκοσμοῦντο δι' εἰκόνων παριστανουσῶν θρησκευτικᾶς σκηνᾶς, ἀλλ' ἐκ καλαισθησῶν ἀνηκούστου, σπανίως, σχεδὸν ἀπιθάνου, διὰ χωρίον τῆς Ἀνδαλουσίας, αἱ εἰκόνες αὐταὶ δὲν ἦσαν ἀνῆξαι λόγου Γαλλικαὶ λιθογραφίαι, ἀλλὰ χαλκογραφήματα ἐκ τῶν ἡμετέρων, ὡς ὁ Σικελικὸς ἐσπερινὸς τοῦ Ραφαήλ, ὁ ἅγιος Ἰδερφόσος καὶ ἡ Παρθένος, ἡ Σύλληψις, καὶ ὁ Ἅγιος Βερνάρδος τοῦ Μουρίλλου.

Ἐπὶ παλαιᾶς δρυϊνῆς τραπέζης, ὑποστηριζομένης διὰ ποδῶν ἐλικαιοειδῶς διηυλακωμένων εὗρίσκετο διηρημένον χαρτοφυλάκιον μετὰ ψηφοθημάτων ἐκ κογχυλίων, μαργαριτῶν, ἐλέφαντος καὶ ὀρειχάλκου, καὶ πολλὰ ἐρμαρία, ἐν οἷς ἐφύλασεν ἡ Πεπίτα λογαριασμοὺς καὶ ἄλλα ἔγγραφα. Ἐπὶ τῆς αὐτῆς τραπέζης ὑπῆρχον δύο δοχεῖα ἐκ πορσελάνης, πλήρη ἀνθέων. Πλησίον δὲ τοῦ τοίχου, ἔκειντο τέλος, ἀνθοδόχαι τινεὶ φαβεντιαναὶ ἐκ τοῦ ἐργοστασίου τῆς Σεβίλλης, φέρουσαι γερᾶνια καὶ ἄλλα ἄνθη, καὶ τρία ἐπίχρυσα κλωβία μετὰ κανάρια καὶ ἀκανθυλίδια.

Ὁ θάλαμος ἐκεῖνος, ἦτο τὸ μονητήριον τῆς Πεπίτας, ἐνῶ εἰσῆρχοντο τὴν ἡμέραν, μόνον ὁ ἰατρὸς καὶ ὁ κύριος Ἐπί-

τροπος, καὶ ἔνθα πρὸς τὸ ἐσπέρας εἰσῆρχετο ὁ ἐνοικιαστὴς διὰ νὰ κάμωσι τοὺς λογαριασμοὺς των. Ὁ θάλαμος ἐκεῖνος ἦτο καὶ ὠνομάζετο γραφεῖον.

Ἡ Πεπίτα ἐκάθητο σχεδὸν ἐξηπλωμένη ἐπὶ ἀνακλιντῶν, ἔμπροσθεν τοῦ ὀποίου εἶχε μικρὸν τραπέζιον μετὰ διάφορα βιβλία.

Ἦτοιμαζέτο νὰ ἐγερθῇ καὶ ἔφερον ἐλαφρὸν θερινὸν ἔνδυμα. Ἡ ὑπόξανθος κόμη τῆς, ἔτι ἀτημέλητος, ἐφαίνετο ὠραιότερα ἐν αὐτῇ τῇ ἀταξίᾳ τῆς. Τὸ πρόσωπόν τῆς, ὡχρὸν πως καὶ μεθ' ὑποπειῶν, πλήρες τοσαύτης νεότητος, σφρίγους καὶ δρασερότητος, ἐφαίνετο ὠραιότερον ἔτι ἐκ τοῦ πάθους, ὅπερ τῇ ἀφῆρει τὸ χρῶμα.

Ἡ Πεπίτα ἐδείκνυεν ἀνυπομονησίαν. Ἐπερίμενε τινὰ.

Ἐπὶ τέλους ἔφθασε καὶ εἰσῆλθε, χωρὶς νὰ ἀναγγεῖλῃ ἑαυτὸν ὁ περιμενόμενος, ὅστις ἦτο ὁ κύριος Ἐπίτροπος.

Μετὰ τοὺς συνήθεις χαιρετισμοὺς, καὶ ἀφοῦ ἀνεπαύθη ὁ κύριος Ἐπίτροπος ἐπὶ ἔδρας τινὸς πλησίον τῆς Πεπίτας ἤρξατο ἡ συνδιάλεξις.

* *

— Χαίρω, κόρη μου, ὅτι μετὰ προσκαλέσεσαι. Ἄλλ' ἀδίκως ἠνωχλήθης προσκαλοῦσά με, διότι ἐγὼ ἠτοιμαζόμενη νὰ ἔλθω. Πόσον εἶσαι ὡχρὰ! τί, ὑποφέρεις; Ἐχεις τι ἄξιον λόγου νὰ με εἴπῃς;

Εἰς τὸ πλῆθος τοῦτο τῶν θεωρητικῶν ἐρωτήσεων, ἤρχισεν ἀπαντῶσα ἡ Πεπίτα διὰ βαθέως στεναγμοῦ. Ἔπειτα εἶπεν:

— Δὲν μαντεύετε τὴν αἰτίαν τῆς λύπης μου;

Ὁ Ἐπίτροπος ἀνύψωσε τοὺς ὦμους, καὶ παρετήρησε τὴν Πεπίταν μετὰ τινὸς ἐκπλήξεως, διότι οὐδὲν ἐγνωρίζε, καὶ τῷ προσεῖλκυε τὴν προσοχὴν ἡ ζωηρότης, μεθ' ἧς αὐτὴ ὠμίλει.

Ἡ Πεπίτα ἐξηκολούθησεν:

— Πάτερ μου, δὲν ἔπρεπε νὰ σὰς προσκαλέσω ἐδῶ, ἀλλὰ νὰ ὑπάγω εἰς τὴν ἐκκλησίαν, καὶ νὰ συνομιλήσω μεθ' ὑμῶν ἐν τῷ ἐξομολογητηρίῳ, καὶ ἐκεῖ νὰ ἐξομολογηθῶ τὰς ἀμαρτίας μου. Δυστυχῶς, δὲν μετενόησα, ἡ καρδία μου ἐσκληρύνθη ἐν τῇ κακίᾳ, καὶ δὲν ἔχω τὴν ἀξίωσιν, οὐδ' εὗρισκω ἐμαυτὴν διατεθειμένην νὰ ὀμιλήσω μετὰ τοῦ ἐξομολογητοῦ, ἀλλὰ μετὰ τοῦ φίλου.

— Τί ἀμαρτήματα λέγεις, καὶ τί σκληρότητα καρδίας; Εἶσαι τρελλή; Τί ἀμαρτήματα δύνασαι νὰ ἔχῃς σύ, ἡ τόσον καλὴ;

— Ὅχι, πάτερ μου. Εἶμαι κακὴ, ἔξηπάτησα ὑμᾶς, ἐξαπατώσα ἐμαυτήν, θέλωσα νὰ ἐξαπατήσω τὸν Θεόν.

— Ἐλα, ἡσύχασε, κατευνάσθητι. Ὁμίλει λογικὰ καὶ μετὰ κρίσιν, καὶ μὴ λέγῃς ἀνοησίας.

— Καὶ πῶς νὰ μὴ ὀμιλῶ οὕτως, ὅταν τὸ πνεῦμα τοῦ πονηροῦ με κατέχει;

— Κύριε ἐλέησον! Παιδί μου, μὴ λέγῃς ἀνοησίας. Κύτταξε, κόρη μου. Εἶνε τρεῖς, οἱ μᾶλλον ἐπιφοβοὶ δαίμονες, οὔτι-

νες κυριεύουσι τὰς ψυχὰς τῶν ἀνθρώπων, καὶ οὐδεὶς ἐξ αὐτῶν ἐτόλμησεν, εἶμαι βέβαιος, νὰ φθάσῃ μέχρι τῆς ἰδικῆς σου. Ὁ εἷς εἶνε ὁ Λεβιᾶθαν, ἡ δὲ δαίμων τῆς ὑπερηφάνειας· ὁ δευτέρος ὁ Μαμωνᾶς, δηλαδή ὁ δαίμων τῆς φιλαργυρίας, καὶ ὁ τρίτος ὁ Ἀσμοδαῖος, ἡ δὲ δαίμων τῶν ἀθεμίτων ἐρώτων.

— Λοιπὸν εἶμαι καὶ τῶν τριῶν θύμα· καὶ οἱ τρεῖς μὲ κυριεύουσι.

— Φρίκη!... Ἐπαναλαμβάνω, κατευνάσθητι. Εἶσαι θύμα παραληρήματος μόνον.

— Εἴθε νὰ εἶχεν οὕτως! Ἄλλ' ἐξ ἀμαρτιῶν μου εἶνε τούναντίον. Εἶμαι φιλάργυρος, διότι κατέχω μεγάλην περιουσίαν, καὶ δὲν ἐξασκῶ τὰ ἔργα τῆς φιλανθρωπίας, ἀτινα ὤφειλον νὰ ἐξασκῶ. Εἶμαι ὑπερήφανος, διότι περιεφρόνησα πολλοὺς ἀνθρώπους, ὅχι ἐξ ἀρετῆς, ὅχι ἐκ τιμιότητος, ἀλλὰ διότι δὲν τοὺς εὕρισκον ἀξίους τῆς ἀγάπης μου. Ὁ Θεὸς μὲ ἐτιμώρησεν. Ὁ Θεὸς ἐπέτρεψεν, ὅπως ὁ τρίτος οὗτος ἐχθρὸς, περὶ οὗ μοι ὁμιλεῖτε γίνῃ κύριος ἐμοῦ.

— Τί τρέχει, κόρη μου; τί διαβολικὴ ἐνέργεια σὲ κατέχει; μήπως εἶσαι ἔρωτευμένη; Καὶ ἂν ἦσαι, τί κακὸν ἐνυπάρχει ἐν τούτῳ; Δὲν εἶσαι ἐλευθέρη; Ὑπανδρεύσου λοιπὸν, καὶ ἄφες τὰς ἀνοησίας. Εἶμαι βέβαιος, ὅτι ὁ φίλος μου δὸν Πέτρος δὲ Βάργας ἔκαμε τὸ θαῦμα τούτο. Τί δαίμονας αὐτὸς ὁ δὸν Πέτρος! Σὲ βεβαιῶ, ὅτι μὲ ἐκπλήττει. Δὲν ἐπερίμενα νὰ ἦνε τόσο προχωρημένη ἡ ὑπόθεσις.

— Ἀλλὰ δὲν εἶνε ὁ δὸν Πέτρος δὲ Βάργας, ἐκεῖνος τὸν ὅποιον ἀγαπῶ.

— Καὶ ποῖος εἶνε λοιπὸν;

Ἡ Πεπίτα ἠγέρθη ἐκ τοῦ καθίσματός της καὶ ἐπορεύθη μέχρι τῆς θύρας. Τὴν ἤνοιξε, παρετήρησε μὴπως ἦκούε τις ἔξωθεν, τὴν ἐπανάκλεισεν, ἐπλησίασε κατόπιν τὸν Ἐπίτροπον, καὶ ὄλας περίλυπος, διὰ φωνῆς τρεμούσης, δακρυροοῦσα, εἶπε σχεδὸν εἰς τὸ οὖς τοῦ ἀγαθοῦ γέροντος:

— Ἀγαπῶ μανιωδῶς τὸν υἱὸν σου.

— Ποῖον υἱόν; Διέκοψεν ὁ κύριος Ἐπίτροπος, ὅστις οἶονεῖ δὲν ἤθελε νὰ πιστεῦσῃ εἰς τὴν ἀκοήν σου.

— Ποῖον υἱόν; Χάνομαι ἀγαπῶ μέχρι παραφροσύνης τὸν δὸν Λουδοβίκον.

Ἡ κατάπληξις, ἡ μᾶλλον περίλυπος ἐκπληξις ἐζωγραφήθη ἐπὶ τοῦ προσώπου τοῦ ἀθώου καὶ ἀφωσιωμένου ἱερέως.

Ἐπῆλθε στιγμή σιγῆς. Ἐπειτα ὁ Ἐπίτροπος εἶπεν;

— Ἄλλ' αὐτὸς εἶνε ἔρωσ ἀνευ ἐλπίδος. Ἔρωσ ἀδύνατος. Ὁ δὸν Λουδοβίκος δὲν θὰ σὲ ἀγαπήσῃ.

Διὰ μέσου τῶν δακρύων, ἀτινα ἐθόλωσαν τοὺς ὄφθαλμοὺς τῆς Πεπίτας, ἔλαμψεν ἀκτις φωτός. Τὸ ὄραϊον καὶ δροσερὸν στόμα της, τέως συνεσπασμένον ὑπὸ τῆς θλίψεως, διηνοιχθῆ μετὰ γλυκύτητος, ἐπιτρέπων τὴν θέαν τῶν μαργαριτοειδῶν ὀδόντων της, καὶ ὑπομειδῶν.

— Μὲ ἀγαπᾷ, εἶπεν ἡ Πεπίτα, δι' ἐλαφροῦ καὶ κακῶς ὑποκρυπτομένου τό-

νου εὐαρεσκείας καὶ θριάμβου, ὅστις ἐπεκαθῆτο τοῦ πόνου καὶ τῶν ἐνδοιασμῶν της.

[Ἐπειτα συνέχεια]. ΑΝΤ. ΦΡΑΒΑΣΙΛΗΣ.

A. Γ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ

ΔΙΑ ΤΡΙΑ ΡΟΥΒΛΙΑ

[Τέλος]

Εἶχεν ἤδη πωλήσει τὰ πάντα καὶ δὲν ἀπελείπετο αὐτῷ, ἄλλο τι ἢ ἡ καλύβη του καὶ αὐτὴ καταρρέουσα καὶ ἀπογυμνωμένη, ὅτε ἡ Θεῖα Πρόνοια ἐπῆλθεν ἐπίκουρος αὐτῷ χάριν τῆς λιμοκτονούσης συζύγου καὶ τοῦ τέκνου του.

Πρῶτον τινὰ εἰσῆλθεν εἰς τὴν καλύβην του ὁ δημογέρον τοῦ χωρίου ὅπως τῷ ἀναγγεῖλη, ὅτι ἡ ἀναλαβούσα τὴν κατασκευὴν τοῦ ἀπὸ Λ* εἰς Σ* σιδηροδρόμου ἐταιρία, ὠρισεν αὐτῷ τὸ ποσὸν τριᾶκοντα τριῶν ρουβλίων ὡς ἀμοιβήν, διότι ἡ γραμμὴ προσεγγίζουσα τὸ χωρίον Μ* θὰ διήρχετο ἔμπροσθεν τῆς καλύβης του, καὶ ὅτι τῇ συστάσει αὐτοῦ τοῦ δημογέροντος τῷ παραχωρεῖται ἡ θέσις τοῦ ὁδοφύλακος εἰς τὴν παρὰ τὴν καλύβην του ἀνεγερθησομένην σκοπιάν, μὲ μνησίον μισθὸν δώδεκα ρουβλίων.

Ἡ εἰδήσις αὕτη μεγάλως ἐχαροποίησε τὴν Ἀγραφέναν.

Ὁ Κάρπος κεκλιμένῃ ἔχων τὴν κεφαλὴν ἐθεώρει τὸν δημογέροντα, κάτωθεν τῶν ὀφρύων του. Ὁ δημογέρον ἀρκεσθεὶς νὰ λάβῃ τὴν ὑπόσχεσιν τοῦ Κάρπου ὅτι εἰς τὸ ἐξῆς θὰ μετέβαλλε διαγωγὴν, ἐχαίρεισε καὶ ἀπῆλθε.

Τὸ προσεχὲς ἔαρ ἤρξαντο αἱ ἐργασίαι τῆς κατασκευῆς τοῦ ἀπὸ Λ* εἰς Σ* σιδηροδρόμου, καὶ ἡ ἐπιχωμάτωσις προέβαινε γιγαντιαίως βήμασιν. Ὁ Κάρπος ἐκὼν ἄκων ἀνέλαβεν ἐργασίαν ὡς ἀπλοῦς ἐργάτης μὲ ἡμερομίσθιον 30 καπήκια. Ἀλλ' αἱ ἀποδοχαὶ αὐταὶ ἦσαν ἡλικίᾳ ἐπαρκεῖς πρὸς συντήρησιν τῆς οἰκογενείας του, ἠδὲ καὶ τῆς ἑαυτοῦ. Ταῦτα βλέπουσα ἡ ἀτυχὴς Ἀγραφένα ἀπεφάσισε, καίτοι δὲν ἦτο ἐξοικειωμένη, νὰ κατέλθῃ εἰς τὸν ἀγῶνα τῆς ἐργασίας καὶ ἔλθῃ ἐπίκουρος πρὸς τὸν σύζυγόν της, προσθέσασα εἰκοσιν ἔτι καπήκια εἰς τὰς ἡμερησίας ἀποδοχὰς αὐτοῦ. Ἀλλ' ἂν τὸ πάθος τῆς οἰνοποσίας διετέλει ἐν ὑφέσει, δὲν ἔπαυεν οὐδὲν ἦσον ὁ Κάρπος, ὡσάντις παρουσιαζέτο εὐκαιρία, νὰ δοκιμάσῃ τὴν τύχην του εἰς τὸ χαρτοπαίγνιον. Καὶ δὲν ἔχανε μὲν μεγάλην ποσάν, διότι δὲν εἶχεν, ἔχανεν ὅμως πάντοτε. Πρὸς τὴν σύζυγόν του δὲν ἐφέρετο ἤδη ὡς πρότερον, ἀλλ' ἐκακομεταχειρίζετο καὶ ἔτυπεν αὐτὴν ἐνίοτε ὑβρίζων διὰ τῶν αἰσχυροτέρων λέξεων. Ἐκείνη ὑπέμενε τὰ πάντα ἀγογγύστως, ἀλλ' ἤρξατο βαθμηδὸν φθίνουσα καὶ μαρκαρινωμένη.

Πολλοὶ τῶν κατεχόντων γαίας ἐπ' αὐτῆς τῆς σιδηροδρομικῆς γραμμῆς, ἐπωφεληθέντες τῆς περιστάσεως ταύτης, ἀνήγειρον παραπήγματα, οἱ μὲν ὅπως ἰδρῶσας παντοπωλεία, χάριν τῶν ἐργατῶν, οἱ

δέ, χάριν ἄλλων παραπλησίον συμφερόντων. Καὶ οὕτως, περὶ τὴν καλύβην τοῦ Κάρπου, ἀνηγέρθησαν τρία ἐπιμήκη καὶ εὐρέα παραπήγματα, ἐν οἷς οἱ ἐργάται εὕρισκον διάφορα τρόφιμα, θερμὸν ὕδωρ διὰ τὸ τέτον, ἐνίοτε δὲ καὶ ἄστυλον κατὰ τὰς βροχερὰς νύκτας.

Ἡ πρώτη διάβασις τῆς ἀτμαμάξης ἐχαίρεισθη μετὰ μεγάλου ἐνθουσιασμοῦ ὑπὸ τῶν κατοίκων τοῦ χωρίου Μ*. Εἶχεν ἤδη προχωρήσει περὶ τὰ τρία βέρστια πρὸς νότον μέχρι τοῦ τέματος τῆς σιδηροστρώσεως.

Ὁ Κάρπος ἐξετέλει προσωρινῶς χρέη ὁδοφύλακος ἀντὶ μικρᾶς ἐπιχορηγήσεως, καὶ ἦτο ὑπόχρεως νὰ παρευρίσκηται εἰς τὴν θέσιν του κατὰ τὴν διάβασιν τῆς ἀμαξοστοιχίας. Ἀλλ' ἂν τὴν ἡμέραν ἐργάζετο, τὸ ἐσπέρας ἀποχωρῶν εἰς γωνίαν τινὰ μετὰ δύο-τριῶν ἄλλων ὁμοίων του, παρεδίδοτο μετὰ μανίας εἰς τὸ χαρτοπαίγνιον, αἱ διηνεκεῖς συγκινήσεις τοῦ ὁποῦ καθίστων αὐτὸν ἐνίοτε μανιωδῆ μέχρι παραφροσύνης, καὶ ἐπέστρεφεν εἰς τὴν καλύβην του μὲ κενὰ θυλάκια. Ἡ δυστυχὴς Ἀγραφένα οὐδ' ἐτόλμα κἂν νὰ τῷ παραπονεθῇ, διότι οὗτος ὡς μαινόμενος ἐπετίθετο κατ' αὐτῆς, πολλάκις δὲ συνέβαινε ν' ἀκούσωσιν οἱ γείτονες τοὺς θρήνους της, οὗς αὕτη προσεπάθει νὰ καταπνίξῃ.

— Μωρὴ, τὰ δικά σου χρήματα παίζω;! ὦρύετο ὁ ἄθλιος.

— Ὅχι, δὲν παίζεις τὰ δικά μου· τῶν παιδιῶν σου τὸ ψωμὶ παίζεις, ἄθλιε! ἀπεκρίνετο ἐκείνη κλαίουσα.

Καὶ ὁ Κάρπος ἐξῆμει ὕβριν ἀποτρόπαιον καὶ ἀπήρχετο, ὅπως ἐπανέλθῃ μετὰ τὸ μεσονύκτιον...

*

**

Ἐσπέραν τινὰ ὁ Κάρπος εὐνοηθεὶς ὑπὸ τῆς τύχης ἐκέρδισε τρία ρουβλία.

Ἡ ὥρα ἦτο ἤδη λίαν προκεχωρημένη, ὅτε ἐλθὼν εἰς τὴν καλύβην καὶ εὐρὼν τὴν σύζυγον καὶ τὰ τέκνα του κοιμωμένους, ἀπέθεσε τὸ χαρτονομίσμα ἐπὶ τῆς τραπέζης καὶ κατεκλίθη.

Τὴν ἐπαύριον ἐγερθεὶς λίαν πρωί, μετέβη εἰς τὴν ἐργασίαν του· ἀλλὰ καθ' ὁδὸν ἐνθυμηθεὶς τὰ τρία ρουβλία, ἀτινα εἶχε κερδίσει καὶ τὰ ὅποια ἀφῆκεν ἐπὶ τῆς τραπέζης, ἐπέστρεφεν εἰς τὴν οἰκίαν του.

Ἡ Ἀγραφένα εἶχεν ἐγερθῆ τῆς κλίνης πρὸ αὐτοῦ, ἔθετο πῦρ εἰς τὴν ἐστίαν καὶ ἠτοίμασε θερμὸν ὕδωρ διὰ νὰ κάμῃ λουτρὸν εἰς τὴν θυγατέρα της—βρέφος πέντε μηνῶν. Εἶχεν ἤδη καταθυθεῖς τὸ βρέφος ἐντὸς ζυλίνης σκάφης βάθους 50 0/0 τοῦ μέτρου ὅτε ἤκουσε τὰ βήματα τοῦ Κάρπου εἰς τὴν αἴθουσαν. Οὗτος προδῆλως ἀνεζήτει τι, διότι ἠκούετο ὁμιλῶν ὡσεὶ καθ' ἑαυτὸν:

«— Τί διάβολο ἔγιναν».

Μετὰ τινὰς στιγμὰς προέβαλε τὴν κεφαλὴν ἐκ τῆς θύρας καὶ ἠρώτησε τὴν Ἀγραφέναν ἂν εἶδε τὰ τρία ρουβλία ποῦ ἦταν ἀπάνω 'στὸ τραπέζι».

— Τὰ εἶδα, ἀπεκρίθη περιδεῶς ἡ χω-

ρική, ἐκεῖ ἐπάνω εἶνε, δὲν τὰ 'πείραζε κανέναν.

Ὁ Κάρπος ἐστράφη αὐθις εἰς τὴν αἰθουσαν, ἀνεζήτησε πανταχοῦ, ὑπὸ τὴν τράπεζαν, ὑπὸ τὸ ἀνάκλιτρον, ἀλλ' εἰς μίαν.

— Μωρὴ ἐμένα θὰ κάμης στραβὸ! ἀνεκραύγασε τοσοῦτον ἰσχυρῶς, ὥστε ἔκαμε τὴν καλύβην νὰ τρέμη. Πέ μου ποῦ τὰ χεῖς, γιατί θὰ σὲ τελειώσω! Ἔλα, λέγε γρήγορα! προσέθετο καὶ ἐδράξατο σκίμπος ἰνός.

— Μὰ, χριστιανέ μου, τί ἀνθρώπος εἶσαι σὺ καὶ δὲν πιστεύεις; σοῦ λέγω πῶς δὲν τὰ 'πῆρα γῶ!

Ὁ μουζικός ἐμαίνετο. Αἱ τρίχες τοῦ πάγωνός του ἐκυμάτιζον ἀγρίως ἐπὶ τοῦ στήθους του. Εἶχε τὴν ὄψιν ἀποτρόπαιον, τοὺς ὀφθαλμούς σπινθηροβολοῦντας καὶ αἱματοβαφεῖς. Ἡτοιμάσθη ἤδη ν' ἀνεγείρῃ τὸν σκίμποδα, ὅτε ἡ Ἀγραφένα ἀπετάθη πρὸς τὸν μικρὸν Βάνια, ὅστις ἐπαιζεν εἰς τὴν αἰθουσαν.

— Βάνια, μὴν ἐπιασες κανένα πράσινο! χαρτί ποῦ ἦτον ἀπάνω 'στὸ τραπέζι; ἤρώτησε.

Τὸ παιδίον ἔντρομον ἤδη ἐκ τῶν ἀπαισιῶν κραυγῶν τοῦ πατρός του, ἦτο συνεσταλμένον καὶ ἤρξατο κλαυθμηρίζον, μὴ δυνάμενον νὰ ἀρθρώσῃ λέξιν.

— Ποῦ εἶνε, βρέ, τὸ πράσινο χαρτί; ἐπανάλαβεν ἐντονώτερον καὶ ἀγριώτερον ὁ πατήρ.

Τὸ πτώχον παιδίον, κλαῖον ἤδη, ἠρκέσθη νὰ ἐπιδείξῃ διὰ τρεμούσης χειρὸς τὴν θερμάστραν.

Ἀπαισία σκέψις διήλθε τοῦ ἐγκεφάλου τοῦ Κάρπου. «Μὴν τὰ ἔκαψε!» διελογίσθη καὶ ἐγένετο ἔξω φρενῶν.

Ἐδραμε δίκην ἄρκτου πρὸς τὴν θερμάστραν, ὡς ἂν ἤθελε νὰ σώσῃ τὸ χαρτονόμισμα ἐκ τῆς ὀλοκαυτώσεως διὰ τῆς σπουδῆς του. Αἰφνης ἔστη ὡς ἐνεός, τοὺς ὀφθαλμούς ἔχων προσηλωμένους ἐπὶ μακροῦ τινος τεμαχίου πρασίνου χάρτου, κειμένου ἐπὶ τοῦ πρὸ τῆς θερμάστρας σιδηροῦ ἐλάσματος.

— Ποιὸς! ἐσὺ τὴν κάψες, βρέ; ἰ.. ἐφώνησεν ἔξω φρενῶν.

Τὸ παιδίον ἤρχισε νὰ κλαίῃ γοερῶς καὶ ἔσπευσε, κακὰ προσιωνίζομενον, νὰ καταφύγῃ ὑπὸ τὴν σκέπη τῆς μητρός του.

Ἄλλ' ὁ παράφρων ἤδη καταστάς Κάρπος, κατέφθασεν αὐτὸ ὀλίγα βήματα πρὸ τῆς θύρας τοῦ κοιτῶνος καὶ ἀρπάσας τὸ δυστυχὲς παιδίον διὰ τῶν κρατερῶν αὐτοῦ χειρῶν, ἀνύψωσεν ὑπὲρ τὴν κεφαλὴν του καὶ ἐκτύπησεν αὐτὸ ἐπὶ τοῦ τοίχου κατὰ κεφαλῆς· τοσοῦτον δὲ σφοδρὸν ἦτο τὸ κτύπημα, ὥστε τὸ ταλαίπωρον παιδίον ἐξέπνευσεν αὐθωρὲι θρασυθέντος τοῦ κρανίου του.

Ἡ Ἀγραφένα ἀκούσασα τὸν κρότον καὶ ἀντιληφθεῖσα τῆς φονικῆς πράξεως τοῦ συζύγου της, ἠγέρθη αὐτομάτως καὶ

ἐγκαταλιποῦσα τὸ βρέφος ἐν τῇ σκάφῃ, ἔδραμεν ἔξω τοῦ κοιτῶνος.

Εἰς τὴν θέαν τοῦ αἰμοφύρτου καὶ ἐκτάδην κειμένου υἱοῦ τῆς ἀνετριχίασε καὶ ἔβαλε διατρόνον κραυγῆν.

— Θηρίον! Τί ἔκαμες!.. ἐπρόφθασε νὰ εἴπῃ καὶ ὤρμησε κατὰ τοῦ συζύγου της ὡς λυσσαλέα τίγρις, κατασχίζουσα αὐτοῦ τὸ πρόσωπον.

Ἄλλ' ἐν ἀκαρεῖ, ἀναμνηθεῖσα τὸ ἐν τῇ σκάφῃ ἐγκαταλειφθὲν βρέφος, ἔδραμεν ἔκφρων εἰς τὸν κοιτῶνα.

Στιγμαὶ τινες παρήλθον καὶ νέα κραυγὴ σπαρακτικώτερα ἀντήχησε. Τὸ βρέφος κατόπιν ἀπελπίδων τινῶν καὶ ματαίων προσπαθειῶν εἶχε πνιγεῖ ἐν τῷ ὕδατι. Ἐκυψεν ἡ Ἀγραφένα ἀνήγειρεν αὐτό, ἀλλ' ἦτο ἤδη ἄπνουν.

Ὁ Κάρπος, ἰστάμενος τέως προσηλωμένους ἔχων τοὺς ἀπλανεῖς ὀφθαλμούς του ἐκεῖ που εἰς μίαν γωνίαν, ἀφυπνίσθη ἐκ τῶν κραυγῶν καὶ θρήνων τῆς συζύγου του καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸν κοιτῶνα.

Ἡ ἀποτρόπαιος θεὰ τοῦ πτώματος καὶ τοῦ ἐτέρου τέκνου του ἐπὶ μᾶλλον παρῶξενεν αὐτὸν καὶ ὁ μουζικός ἀφίκετο εἰς τὸ ζεῖθ τῆς παραφροσύνης του. Ἐβαλε μηκυθμὸν ἀγρίου θηρίου καὶ δραξάμενος πελέκειος κατέφερε σφοδρὸν κτύπημα κατὰ τῆς κεφαλῆς τῆς συζύγου του καὶ διέσχισεν αὐτὴν εἰς δύο..

Ἡ αἰθουσα ἦτο ἤδη πεπληρωμένη ἐκ τῶν προσδρακόντων γειτόνων, οὓς προσεῖλκυσαν αἰ ἀλλεπάλληλοι κραυγαί.

Ἐνώπιον τοῦ φρικώδους τούτου θεάματος ἴσταντο ὡς κεραυνόπληκτοι.

Αἰφνης ἐκ τοῦ κοιτῶνος ὤρμησεν αἰμοσταγῆς ὁ παράφρων Κάρπος. Τοσαύτη ἦτο ἡ κατάπληξις καὶ ἡ φρίκη τῶν παρισταμένων, ὥστε οὐδεὶς ἐκινήθη ὅπως κρατήσῃ αὐτόν. Ἄλλ' ὅταν εἰσῆλθον εἰς τὸν κοιτῶνα καὶ εἶδον τὰ δύο πτώματα, ὑψίστη φρίκη κατέλαβεν αὐτούς καὶ ἀπέστρεψαν τὸ πρόσωπον.

Ὁ παράφρων ἐξελθὼν τῆς καλύβης περιέφερον ἀσκόπως τὸ ἐξηγριωμένον βλέμμα του, ἐφορήσας δὲ ἀνῆλθε καὶ ἔστη ἐπὶ τῆς σιδηρᾶς γραμμῆς συστρέφων σπασμωδικῶς τὴν κεφαλὴν του ὥσει ἀνέμένε τι.

Ὁξὺς συριγμὸς ἀντήχησε καὶ ἡ ἀτμάμαξα ἐφάνη ἐρχομένη.

Δὲν ἀπέχειν ἤδη πλέον τῶν τριάκοντα μέτρων ὅτε καὶ δεύτερος ἀντήχησε συριγμὸς, ὀξύτερος καὶ διαρκέστερος.

Ὁ μηχανικὸς ἰδὼν τὸν ὀδοφύλακα μακρόθεν, δὲν ἐκράτησε τὴν μηχανήν, διότι ὑπέθετεν ὅτι οὗτος θὰ κατήρχετο παραχρῆμα τῆς γραμμῆς, ἀλλ' ὅτε πλησιάσας εἰς μικρὰν ἀπόστασιν καὶ βλέπων τὸν ὀδοφύλακα ἰστάμενον ἔτι εἰς τὴν αὐτὴν θέσιν, ἠθέλησε νὰ κρατήσῃ αὐτήν, ἦτο ἤδη λίαν ἀργά..

Ἡ ἀτμάμαξα διήλθεν ἐπὶ τοῦ σώματος τοῦ Κάρπου καὶ κατεσύντριψεν αὐτόν.

Δεκαετὲς μεῖράκιον εἶδεν ἐκ τοῦ παρθύρου τῆς καλύβης τὰ διατρέξαντα

ἦτο ὁ μόνος μάρτυς τῆς φρικώδους ταύτης σκηνῆς.

Προσῆλθεν ἡ ἐξουσία καὶ ἀνέκρινε τὸ μεῖράκιον.

— Καὶ διατί τὸ τέρας αὐτὸ προέβη εἰς τὴν πράξιν ταύτην, ἠρώτησεν ὁ ἀνακριτής.

— ΔΙΑ ΤΡΙΑ ΡΟΥΒΛΙΑ! ἀπεκρίθη τὸ μεῖράκιον.

ΤΕΛΟΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΙ ΕΓΓΡΑΦΟΝΤΑΙ

εἰς τὰ «Ἐκλεκτὰ Μυθιστορήματα», κατὰ πᾶσαν ἐποχὴν, ὑπολογισομένης τῆς ἐτησίας συνδρομῆς εἰς 104 φύλλα.

Τόμοι «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων» τῶν ἐτῶν Α', Β' καὶ Γ' δεδωμένοι στερεώτατα καὶ κομψότατα πωλοῦνται ἐν τῷ γραφεῖῳ ἡμῶν. Ἐπίσης φύλλα τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων» τοῦ Α' καὶ Β' τόμου πρὸς λεπτὰ 20 ἕκαστον, καὶ τοῦ Γ' πρὸς λεπτὰ 10.

Λήγοντος τὴν 31^η Ὀκτωβρίου τοῦ Δ' ἔτους τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων», ὅσοι τῶν κκ. Συνδρομητῶν μας ἐπιθυμοῦσι νὰ ἐξακολουθήσωσιν ὡς τοιοῦτοι καὶ κατὰ τὸ Ε' ἔτος, παρακαλοῦνται ν' ἀποστείλωσιν τὴν συνδρομὴν τῶν ἐγκαίρως, ἵνα μὴ διακοπῇ ἡ ἀποστολὴ τοῦ φύλλου.

Εἰς τοὺς ἐν Ἀθήναις καὶ ταῖς ἐπαρχίαις ἀνανεοῦντας ἢ νεωστὶ ἐγγραφομένους συνδρομητὰς ἡμῶν

Δωροῦμεν :

Τὸν ΕΡΩΤΑ ΚΑΙ Σ^α τοῦ συνεργάτου ἡμῶν Αἰσώπου, κομψότατον τομίδιον, ἐπὶ ἀρίστου χάρτου καὶ ὀραίου χρωματιστοῦ ἐξωφύλλου τοῦ κ. Θέμου Ἀρρίνου.

Εἰς τοὺς ἐν τῷ ἐξωτερικῷ δὲ

Τὸν ΕΡΩΤΑ ΚΑΙ Σ^α καὶ τὸν ΑΝΘΡΩΠΟΝ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ, τὴν ἐκ 400 σελίδων Ἀθηναϊκὴν μυθιστορίαν τοῦ συνεργάτου ἡμῶν κ. Γρ. Δ. Ξεροπούλου.

Εὐκαιρία διὰ τοὺς συνδρομητὰς ΤΩΝ «ΕΚΛΕΚΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ»

Συμβληθέντες μετὰ τῆς διεύθυνσεως τῆς Ἑβδομάδος δυνάμεθα νὰ παράσχωμεν εἰς πάντα συνδρομητὴν ἡμῶν τὸν Α' Τόμον (3^ῃ περιόδου) τῆς Ἑβδομάδος ἀντὶ δραχμῶν 6, τῆς ἀρχικῆς τοῦ τιμῆς οὗσης δρ. 10 διὰ τοὺς ἐν τῷ ἐσωτερικῷ καὶ φρ. χρ. 12 διὰ τὸ ἐξωτερικόν.

Ἐν τῷ τόμῳ τούτῳ περιέχονται Κοινωνικαὶ εἰκόνας, Ἱστορικαὶ, Καλλιτεχνικαὶ, Φιλολογικαὶ καὶ Κριτικαὶ Μελέται, Ἠθογραφίαι, Μουσικαὶ Ἐπιθεωρήσεις, Παραδόσεις, Χρονογραφικὰ, Βιομηχανικὰ, Ἐκπαιδευτικὰ, Περιγραφαί, Ἐντυπώσεις καὶ Ποιήσεις τῶν ἐγκριτωτέρων ἡμῶν λογογράφων καὶ ποιητῶν καὶ Διηγήματα πρωτότυπα καὶ μεταπεφρασμένα.

Ὁ τόμος οὗτος εἶνε ἀληθὲς ἀπόκτημα διὰ πάντας, διότι πρὸς συνταξὴν αὐτοῦ συνεργάσθησαν οἱ ἐγκριτωτέρου τοῦ ἔθνους λόγοι καὶ τοιοῦτον τὸν συνιστῶμεν εἰς τοὺς ἀναγνώστας ἡμῶν.

Ἡ ἐν Αἰγύπτῳ γενικὴ ἐπιστάσις τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων» ἀνετέθη τῷ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ κ. Παναγιώτῃ Γριτσάνῃ (Βιβλιοπωλεῖον Ἀπόλλων). Τῷ ἰδίῳ ἀνετέθη καὶ ἡ ἐγγραφὴ νέων συνδρομητῶν, ἐπίσης καὶ ἡ ἀνανέωσις συνδρομῶν διὰ τὸ Ε' ἔτος καὶ δι' ὅ,τι δὴποτε ἀφορᾷ τὰ «Ἐκλεκτὰ Μυθιστορήματα».

Ἡ Διεύθυνσις.

1. Τὸ ρωσικὸν χαρτονόμισμα τῶν τριῶν ρουβλίων εἶνε χρώματος πρασίνου.